Corsarul

Cu Parul De Aur

Roman de aventuri

LE VOLUME
65
CENTIMES

OLTUL LITERARIU

CORSARULU

ROMAN ILUSTRAT

TRADUS DUPĔ LOUIS NOIR

DE

C. JENIBACE.

VOLUMUL I.

CRAIOVA
LIBRARIU-EDITOR ŞI TYPOGRAPH PHILIP LAZAR.
1879.

PARTEA I.

REGELE GREVEI.

In 1826, Neapole suferea sub jugul Burbonilor.

Italia întrégă aspira la libertate; ea era frământată de societăţĭ secrete.

Toţĭ patrioţiĭ preparaŭ în tăcere emanciparea peninsuleĭ.

Dar resistenţa contra revuluţiuneĭ era admirabil organisată; toţĭ princiĭ îşĭ daseră mâna contra eĭ; poliţia veghia, şi în fie-care ḑi se effectuaŭ arestărĭ şi essecutărĭ numeróse, descuragiând populul.

Populul nu cutesa să se revolte.

Dar şefiĭ complotelor, — elita naţiuneĭ, — nu se descuragiaŭ.

Eĭ preînoiaŭ firele curselor sdrobite, şi urmaŭ resbelul lor secret.

Se vorbea mult de uă societate misteriósă şi bizară, compusă de femeĭ.

Se pretindea că uă jună văduvă, aparţinând celor maĭ marĭ clase alle nobleţeĭ veneţiene, adunase în giurul eĭ un număr mare de Italiane, allŭ căror scop era de a lucra, — prin tóte mijlócele possibile, — la emanciparea ţĕrreĭ.

Dame marĭ şi femeĭ din popul, virgine şi curtesane, tóte dupĕ posiţiunea lor trebuiaŭ să recrutese discipolĭ pentru revuluţiune să spionese mişcările poliţieĭ, să protege pe persecutaţĭ, să încuragieḑe pre ceĭ descuragiaţĭ.

Nimenĭ nu se îndoia de esistenţa acesteĭ franc-masoneriĭ femeescĭ.... nimenĭ, nicĭ populul, nicĭ poliţia, în fine nimenĭ; ea dase de multe orĭ probă de esistenţa eĭ.

Dar cine o comanda?

Cine da ordinele?

Care eraŭ mijlócele eĭ de acţiune?

Se încercaseră în van tóte mijlócele pentru a pětrunde secretul atât de bine păḑit allŭ acesteĭ nuoĭ forme de carbonarismu; cursele, veghierea, forţa, tóte nu reuşiră.

Atêt, în cât copoiĭ ceĭ maĭ finĭ aĭ poliţieĭ, se aleseră numaĭ cu lătratul lor.

Atêt, în cât guvernele începuseră a dori din suflet descoperirea acesteĭ associarĭ periculóse; pentru că femeile, în politică, sunt maĭ de temut de cât bărbaţiĭ; evenimentul a probat-o la 1862.

Femeile aŭ voit revuluţiunea şi elle aŭ făcut-o.

In anul 1826, Europa era prea agitată.

Francia prepara faimósele ḑile alle luĭ Iuliu 1830, când scutură tot-d'uă-dată jugul unuĭ rege şi acella allŭ uneĭ classe religióse; Germania se mişca; Ungaria şi Polonia voiaŭ libertatea; Italia era întărîtatŭ de societăţĭ secrete; pretutindenĭ era témă de rovoltă.

Pre timpul uneĭ obscure serĭ de véră, — fapt fórte rar sub acellŭ cer, — pe un timp fórte furtunos, un brick atinse cheul portuluĭ; ellŭ purta pavilionul american.

Aruncă ancora, priimi visitele obicinuite, pe urmă, împlinind tóte formalităţile, duse pe uscat pe căpitan, duoĭ mateloţĭ şi un elev prea june.

Sbiriĭ, care veghiaŭ la tóte, observară că numaĭ căpitanul se întórse pe bord.

Diminéţa, brickul ridică ancora, şi se aşeḑa la limita estremă aceea ce se numesce apa ţerreĭ, adecă la puntul unde încetéḑă dreptul de visitare şi jurisdicţiune.

Raportul se făcu poliţieĭ.

Acésta, neliniştită, nu se îndoia că treĭ emisarĭ aŭ fost debordaţĭ în Neapole, şi făcu tot posibilul pentru a 'ĭ descoperi.

Hoţiĭ veniră în adjutorul sbirilor pentru a 'ĭ putea pune pe urmele lor.

Şi iată cum:

Neapole, atuncĭ maĭ cu sémă, era infensate de strengarĭ, care pungăşeaŭ pe ómenĭ 'n mijlocul stradelor maĭ retrase, şi chiar pe acellea unde lampele ardeaŭ în facia Madonelor.

Lazaroniĭ urmăriseră pe mateloţĭ, pe elev şi pe căpitanul străin.

Lazaroniĭ încércă tot-d'aunea de a face să li se dea de bună voe cea ce iaŭ cu sforţă când cine-va nu se înduplecă rugămintelor lor.

Eĭ cerşiseră.

Căpitanul fusese generos.

Neapărat că creḑuse a scăpa de rugăciunile lor dêndule uă leimosină frumósă; dar ellŭ nu cunoscea pe lazaronĭ.

Acesta deveniră şi maĭ supĕrătorĭ.

Atuncĭ elevul, creḑĕnd a face bine, făcu ca şi căpitanul.

El aruncase uă monedă de argint.

Lazaroniĭ se arătară atuncĭ şi maĭ impertinenţĭ şi ocoliră pe marinarĭ.

Căpitanul, perḑênd pacienţa ca un bun Yanke ce era, trase atuncĭ un pistol din busunarul sĕŭ, îllŭ arătă cerşetorilor, şi le strigă în italieneşte stricat:

— La o parte, saŭ trag.

Şi Lazaroniĭ se risipiră ca un pâlc de vrăbiĭ.

Dar se opriră la vre'o patru-ḑecĭ de paşĭ şi de acolo creḑênduse în siguranţă. aruncaŭ petre insultând pe streiniĭ care cuteḑaseră să ameninţe pre bunul popul allŭ Neapoleĭ.

Marinariĭ părură fórte supăraţĭ.

Eĭ luară uă decisiune destul de stranie.

Nóptea se ivise.

Poliţia nu se arêta nicăerĭ, conform stimabileĭ sólle deprinderĭ, când nu e vorba de politică.

Vagabonḑi eraŭ nesupĕraţĭ.

Yankeiĭ închiseră drumul Lazaronilor care, puşĭ în mirare de acéstă manoperă, acceptară bătălia: eĭ ciuruiră cu petre pe adversariĭ lor.

Aceştia nu respundeaŭ.

Când un lazarone înainta prea mult, căpitanul îllŭ lua la cătare.

Lazaronele se trăgea înapoĭ.

Se observă că elevul dispăruse repede, şi că nu a maĭ fost revĕḑut.

Mateloţiĭ se retraseră, după uă jumĕtate de oră de luptă, cu totul passivă din partea lor.

Căpitanul rĕmase singur.

Cincĭ minute în urmă, băgă cu linişte pistolul în buzunar, şi chemă pe lazaronĭ, arĕtêndule punga sa.

Eĭ alergară.

Yanke, care era de o statură atletică, le cruţă jumĕtatea drumuluĭ.

Se duse la dênşiĭ, tot făcênd a luci punga sa cu mâna stêngă; dér cu drépta trimetea celluĭ maĭ apropiat câte un pumn formidabil care 'l culca alerga la alţiĭ, iĭ îmbrînci în pêrêŭ, şi ast-fel rĕsplăti cu prisos celle câte-va vânătăĭ ce 'ĭ putură causa petrele care 'l aŭ putut ajunge câte-va momente 'nainte.

Uă patrulă apĕru în fine.

Căpitanul îşĭ esplică afacerea, patrula risipi vagabondiĭ, marinarul se întórse pe bord.

Dar uă altă scenă, maĭ dramatică, se desfăşură în uliciórele cartieruluĭ de jos, pe unde dispăruse novicele şi matelоţiĭ.

Novicele schimbase câte-va vorbe cu căpitanul înainte de a 'l părăsi.

— Trebue să sosesc cu orĭ ce preţ! Ḑise ellŭ; împedecă pe aceştĭ neghiobĭ de a trece.

Şi mateloţilor:

— Ajutaţĭ căpitanuluĭ.

„Veţĭ merge în urmă unde sciţĭ."

— Dar Dumnéta? ḑise căpitanul.

»Bagă de sémă, Dómnă.

„Aşa; singură....

— N'am de şovĕit.

„Afară de acésta, uniforma mea mĕ va protege.

Novicele era uă femee, şi încă uă femee frumosă.

Ea se grăbea.

Işĭ cunoscea drumul şi urma repede stradele. aruncând repede privirĭ neliniştite în drépta şi în stânga pentră că se ştia într'un adevêrat cuib de bandiţĭ.

Cea ce ea nu scia, este că mateloţiĭ sunt maĭ mult espuşĭ de cât orĭ-cine nóptea, dacă sunt isolaţĭ; hoţiĭ sciŭ că marinarul care vine pe uscat are punga garnisită

Tot de uă data treĭ sceleraţĭ, cu facja suspectă, eşiră dintr'uă aleă şi ocoliră pe juna femee cu intenţiunea evidentă de a jefui.

— Punga ta, micule! ḑise unul.

Juna femee, tremurândă, nu întârḑiă; de îşĭ aruncă punga.

Unul din tâlharĭ o ridică.

Altul apucă braciul juneĭ femeĭ, cellŭ din urmă o buzunări; ea cerea gracia.

— A!

»Uă femee! esclamă un tâlhar.

— Vre uă signoră care umblă dupĕ aventure.

— Uă sărutare, princessă.

Junǎ femee strigă adjutor.

Eĭ îĭ astupară gura.

Tot de uă dată duoĭ ómenĭ apărură.

Duoĭ ómenĭ, dar nu tocmaĭ duoĭ.

Era un gigante şi un pitic.

Un gigante superb.

Un piciŭ încântător; un băiat frumos de 14 anĭ.

Ambiĭ pescarĭ din port.

Eĭ se repeḑiră.

Gigantele culcă cu uă lovitură de pumnŭ pe unulŭ din bandiţĭ; junele înfipse în zid pe altul străpungêndul cu cuţitul sĕŭ.

Al treilea têlhar fugi.

Juna femee era liberată.

Dar junele observă, în urma uneĭ indescreţiunĭ a cămăşeĭ de lână a noviceluĭ, că scăpase uă femee iar nu un marinar ca dânsul.

Ellŭ se înclină în facia eĭ cu uă gracia respectuósă, şi îĭ ḑisse cu uă voce armoniósă:

— Siniora, noĭ, amicul meŭ şi eŭ, suntem la dispoziţiunea Dumitale.

„Unde trebue să vĕ conducem?

Acest pescar să esprima ca un gentilom şi avea gesturĭ de prinţ.

Juna femee îl privi întêiŭ cu un aer temĕtor, însă liniştit pe urmă.

Ea esamină şi pe gigante.

El avea aerul unuĭ bărbat escelinte.

— Pot afla cine sunteţĭ? întrebă ea.

— Eŭ ḑise junele mĕ numesc regele cheurilor saŭ al Greveĭ; acesta este confidentul meŭ.

Juna femee creḑu că salvatorul eĭ voia să păstreḑe incognitul şi că era un june de familie, alergând dupĕ aventure, deghisat ca matelot.

Ea şovăia.

— Dómnă, ḑise junele, aveţĭ a face cu duoĭ marinarĭ oneştĭ.

„Vĕ vom părăsi orĭ unde veţĭ voi şi vom fi discreţĭ ca pescïĭ.

— Eĭ bine! primesc, ḑise ea.

Pescarul îĭ oferi braciul sĕŭ.

Ea îllŭ luă.

Pe drum junele îĭ ridică vĕlul; ea îllŭ retrase pe faciă.

Avu însă tempul de a o afla încântătóre; dar se purtă prea cavaleresce.

Nicĭ uă întrebare.

Nicĭ un gest supărător

Ea opri pe june în capul uneĭ strade şi îl întrebă.

— Voeştĭ să fi galant până în fine şi să meriţĭ admiraţiunea uneĭ femeĭ?

— Voĭ face tot ce voescĭ, ḑise pescarul.

— Rămâĭ aicĭ.

„Rămâĭ aicĭ cincĭ momente.

„Nu te uita unde mĕ duc.

»Pe urmă plécă.

Dacă te voĭ chema înainte de cincĭ minute, vino.

— Ast-fel se va face!

— Acum care este adevĕratul Dumitale nume?

„Voesc ca să sciŭ pe cine trebue să stimeḑ pentru un serviciŭ aşa de mare; pentru că D-ta îmĭ scăpaşĭ vieţa póte şi onórea.

— Dómnă, sunt regele Greveĭ.

— Dumnéta îmĭ refusĭ adevĕrul Dumitale nume! ḑise ea cu un suspin de francheţă.

»De şi femee, voĭ păstra secretul Dumitale.

— Dómnă dute la port, întrébă de regele Greveĭ, şi veĭ vedea că am spus adevĕrul.

Ea îllŭ privi cu mirare, pe urmă iĭ întinse mâna pe care ellŭ o săruta şi se depărtă, întorcênduse de două orĭ şi pĕrând de a părăsĭ cu părere de rĕŭ pe acest cavaler încântător.

Dupĕ cincĭ minute junele ḑise companionuluĭ sĕŭ.

Este încântătóre, acéstă mică femee, şi aşĭ fi dat douĕ degete pentru uă sărutare!

— Trebuiaĭ să facĭ acésta, ḑise gigantul cu aerul încurcat.

— Ar fi fost o mojicie.

»Tu nu o să fi nicĭ uă dată gentilom.

— Puţin îmĭ pasă.

Şi junele începu să rîdă.

Tot-d'uă-dată apărură duoĭ sbirĭ.

— Iată! esclamă junele.

„Spion d'aĭ poliţieĭ.

Sbiriĭ se apropiară.

— In numele regeluĭ, sunteţĭ arestaţĭ! ḑiseră eĭ.

— Ce spuneţĭ! respunse junele, şi de ce?

— D-ta, ḑise un sbir, eştĭ uă femee deghisată, şi vĕ bănuim pe amînduoĭ de conspiratorĭ; supuneţi-vĕ.

— A! prea frumos!

„Minunat!» strigă pescarul.

El rîse cu hohot.

Şi companionul sĕŭ gigantic începu a se mişca repetând:

— Uă femee!

„El ḑice că este uă femee!»

Dar sbiri nu se descuragiară pentru un hohot de rîs; şi voiră să pună mâna pe marinarĭ.

Micul, tot rîḑênd, puse cu îndemânare pedeca unuĭ sbir.

Nefericitul agent căḑu grămada lovinduse de uă pétră eşită din pavagiŭ.

Gigantele apucă pe cel alt agent de centură şi 'l aruncă 20 de paşĭ departe de dênsul.

Dar sbiriĭ fluerară; uă patrulă alergă în ajutorul lorŭ.

— Să batem patrula, ḑise junele.

Gigantul nu fu de părerea sa.

El apucă pe companionul sĕŭ, îĭ luă sub braţ şi plecă cu dînsul în fugă mare

Patraula perdu urma sa.

A doua ḑi, ministrul poliţieĭ primiĭ diverse raporturĭ şi ajutat de un locotenent îndemânatec; combină avizurile primiite remâind convins că uă carbonaristă deghisată ca marinar debarcase în Neapole.

Am spus că tóte guvernele italiene, după ce aŭ rîs de asociaţiunea misteriósă a Italianelor patriote, finiră prin a se teme mult, şi prin urmare a crede în esistenţa eĭ.

In Neapole se făcea marĭ silinţe pentru a descoperi pe afidaţiĭ acesteĭ societăţĭ.

Francisc, regele Neapoleĭ, chiar acela care era supranumit regele lazarone, din causa gusturilor salle desfrânate, regele Bemba în fine ar fi dat mult ca să pótă pune mâna pe uă conjurată.

Ellŭ avea ură osebită contra acelora ce el numea cattine.

El păta cu acéstă denumire pe eroine.

Dar ura sa era justificată.

Prin femeĭ, unul din generaliĭ săĭ, un miserabil, a fost biciuit şi părăsit gol, cu uă legătură de nuele legată pe spate, şi acésta în piaţa publică.

Maĭ mulţĭ prisonierĭ scăpaseră.

Sa constatat că femeĭ preparaseră acéstă liberare.

In fine chiar dânsul preumblându-se într'uă séră pe cheŭ, priimise uă lovitură de stilet de la uă femee mascată.

Vindecat, nu uitase rana sa ascunsă cu îngrijirea poporuluĭ.

Ḑicém că escelentul rege nutrea uă dorinţă ardinte de a pune mâna pe o patriotă conjurată pentru ca să 'ĭ smulgă secretele prin tortură.

Chiar dacă nu ar fi pedepsit de cât pe acésta, el ar fi privit ca uă consolaţiune.

Acest rege era un om singular.

Stranie amestecătură!

El era crud şi bun.

Era cuteḑător în ideile sale, şi câte o dată avea uă prevedere minunată.

Lumea ’l a vĕḑut clement.

Tot dênsa ’l a vĕḑut neînduplecat.

Oare-care cuteḑărĭ îl puneaŭ în admirare; fapte exraordinare îl găseaŭ rece ca sloiul de ghiaţă.

A doua ḑi a sereĭ după petrecerea faptelor istorisite, el aştepta, diminéţa, în cabinetul sĕŭ, raportul ministruluĭ de poliţie.

·Ducele de X.... (Să punem Cornarini pentru a ’ĭ da un nume fără a atinge dreptele susceptibilităţĭ de familie), Ducele Cornarini era un Ministru urîcios şi eccellinte.

El poseda înjosirea caracteruluĭ, şi abilitatea plecăciuneĭ care ambele convin unuĭ curtesan.

Poseda şi óre-care dosă de inteligenţă şirétă care să manifesta prin profilul sĕŭ de vulpe; afară de acestea nu şovăia în facia niciĭ uneĭ infamiĭ.

Dar era neinstruit, neghiob, neruşinat, urît şi ordinar

Nicĭ uă dată nu refusa de a lua asupra’ĭ respunderea unuĭ act revoltător.

De acea şi regele îl privea ca pe unul din servitoriĭ sĕĭ ceĭ maĭ fidelĭ, ne cruţând însă sarcasmele meritate alle caracteruluĭ sĕŭ.

Cornarini intră triumfând.

— Sire, ḑise ellŭ, am pus mâna pe una.

Regele trecu cu vederea acéstă lipsă de etichetă, tresări de mulţumire, înţelegând că este vorba de conspiratóre şi întrebă:

— Când aĭ arestat-o?

Ministrul privi pe regele cu un aer maĭ puţin victoriosŭ:

— Arestarea nu este încă făcută, ḑise ellŭ, dar am pus ghiarăle pe acest vênat femee.

— Atuncĭ strêngele.

— Majestatea vóstră va înţelege că eŭ vorbesc figurativ; avem siguranţa absolută că uă afidată a desbarcatŭ acum treĭ ḑile în Neapole.

„Suntem sigurĭ că ea se află aicĭ.

„Am urmărit paşiĭ eĭ.

„Avem chiar semnalmentele eĭ.

— Să vedem semnalmentele eĭ.

— Este uă femee de talie de mijloc.

— A!

„Pe urmă?

„Blondă saŭ brună?

— Pĕrul era ascuns sub mantelă.

— Grasă saŭ slabă?

— Era înfăşurată cu mantela.

— Frumósă saŭ urîtă?

Un vĕl acoperea facia eĭ.

Regele începu să rîdă.

— Tu veĭ fi tot-d'a-una acelaşĭ, sermanul meŭ Duce, ḑise ellŭ; lazaroniĭ aŭ cŭvênt de a ḑice:

„Prost ca Cornarini."

— Aĭ manieră minunată de a lua semnalmentele!....

— Majestatea vóstră....

— Dar neghiobule, semnalmentele téle se marginesc în a şti că femea acea este de taliă de mijlocŭ; şi se prea póte ca să fie pusŭ tocurĭ 'nalte şi tălpĭ întreite.

»Vĕdŭ cŏ agenţiĭ tĕĭ, nu 'ĭ a ridicat fustele.

— Sire, într'o ḑi ómeniĭ meĭ aŭ smulsŭ masca uneĭ femeĭ; eĭ credeau cŏ descopere vre uă damnată de carbonaristă.

— Şi era princessa Lambella, care se aventura deghisată.

„Sciŭ acésta.

— Sire, voĭ m'ațĭ certat.

— Era dreptul meŭ.

— Am pedepsit ómeniĭ meĭ.

— Bine aĭ făcut.

— De atuncĭ, le este témă de a ridica vălurile.

Regele dete din umerĭ.

— Duce, ḑise ellŭ, un sbir este un om care are o mână şi umerĭ.

„Umerĭ ca să priméscă uă plóie de bastóne când are neruşinarea să facă scandal, împotrivinduse la amorurile princesselor; uă mână pentru a primi un salariŭ, când arestéḑă un afidat allŭ vre uneĭ societățĭ secrete.

Presupun că 'țĭ place maĭ bine să puĭ bastonul în lucrare de cât să 'țĭ deschiḑĭ punga.... care în casul acesta este a mea.

— Majestea vóstră ar putea crede....

— Sunt sigur că tu mĕ furĭ, Duce; dar nu te pot pedepsi, sĕrmanul meŭ Cornarini.

„Tu nu escĭ demn de a fi decapitat

— Acesta este un supliciŭ de gentilom pe care tu nu 'l merițĭ.

„Afară de acésta, Duciĭ nu se spânḑură.

„Din aceste cause nu te pedepsesc.

„Dar voĭ găsi póte o mórte convenabilă pentru tine, am sĕ mĕ gândesc la acésta.

„Să vorbim de acea femee.

„Cum sperĭ tu să puĭ mâna pe ea?

— Sire, respunse Ducele confus de cele ce auḑise, de astă dată majestatea vóstră va fi mulțumită; cred că am fos îndemănatec.... şi că am combinat un plan bun.

— A! esclamă regele.

„Să vedem.

Maĭ întâĭ, n'am făcut nicĭ un sgomot despre afacerea acésta am preferat să las acéstă femee în netemere; sunt sigur că ea nu bănueşte nimic.

-- Bine ḑise regele.

„De sigur că acésta nu e idea ta.

Ducele se roşi.

Ellŭ urmă:

— Avem siguranţa că acéstă carbonaristă a sosit cu un brick care a ancorat departe de ţerm, sub pavilion american.

— Aceştĭ Americanĭ! urmă regele, se amestecă în lucrurĭ care nu 'ĭ priivesc!

— Cred că femeea în cestiune va încerca să se întórcă cu barca la acel brick, care o aştéptă departe de jurisdicţiuuea nóstră maritimă.

— A ta este idea acésta?

— Sire, în serviciul Majestăţeĭ Vóstre, cellŭ maĭ nerod află planurĭ eccelente.

— Linguşitorule. ḑisse regele.

„La tine curtesanul întrece pe Ministru.

— Am presupus că acestă femee se va deghisa, pentru a nu atrage bănuială.

„Va lua vre un costum de matelot.

„Prin urmare, am dat ordine ca să se păḑéscă cheurile.

„Bărcĭ încrucişéḑă portul făra a da bănuială; va fi anevoe ca vre uă luntre să se apropie de brick fără ca ómeniĭ meĭ să nu o fie inspectat.

„Toţĭ aŭ ordin de a supraveghia pe tineriĭ, care ar putea fi femeĭ.

— Iată mĕsurĭ frumóse!

„O! Duce, ce fericire pentru tine că escĭ născut cu uă corrónă ducală, şi că aĭ un autocrat de suveran.

— De ce Sire?

— Pentru că tu n'aĭ fi ministru, dacă nu aĭ avea numele tĕŭ şi dacă eŭ n'aşĭ fi rege absolut; sub un regim democratic, ministrul ar fi umilitul tĕŭ braçiŭ drept: Luìdji Farinelli, acel băiat de spirit, care 'ţĭ inspiră ideĭ şi 'ţĭ dă planurĭ.

— Sunt fericit că Majiestatea Vóstră apreciaḑă capacitatea acestuĭ june, ḑise ministrul înghiţênd acéstă insultă; îĭ voĭ păstra un interes cu totul particular.

— Nu cu totul particular, Duce! ḑisse regele sever şi cu un aer serios care lăsa mult de înţeles. Nu cu totul particular, repetă ellŭ.

„Plécă."

Si Cornarini să depărtă dupĕ uă reverinţă profundă aplecânduse cu umilinţă.

El chemă la dênsul pe locotenentele sĕŭ.

— Regele, îĭ ḑisse ellŭ, voesce ca să reuşim cu orĭ ce preçiŭ, maestre Luidji; îţĭ promite galera în casŭ contrariŭ; escĭ prevenit.

— N'a vorbit de dublonĭ în caḑŭ de reuşită, Eccelenţă? întrebă sbirul.

— Glumescĭ, neghiobule!

— Precum aţĭ ḑiss'o, glumém eccelenţă.

Şi officerul de poliţie plecă.

Acest Luidgi era un june desghieţat, cutesător, şi cu faciă destul de bună pentru un sbir.

Avea ambiţiune.

Iubea baniĭ.

Voia să înainteḑe.

Era un vagabond neruşinat; dérră avea curagiŭ.

— Aide! murmură ellŭ părăsind pe ministru; trebuia să finescŭ uă dată.

Un cartŭ de oră în urmă, era în facia regeluĭ.

— Sire, iĭ ḑisse ellŭ, permitemĭ de a vorbi cu cutesare; este vorba de interesul vostru.

— Vorbesce! iĭ ḑisse regele.

— Sire, eŭ facŭ poliţia vóstră, şi poliţia vóstră este prea rea.

— Creḑĭ că eŭ nu sciŭ acésta?

— Nu, sire.

„Simtŭ pe spatele meŭ proba próspătă că Majestatea Vóstră nu este mulţumită de sbiriĭ sĕĭ.

— Aĭ fost bastonat?

—, Da, Sire.

— Cu tóte acestea tu escĭ ceva maĭ mult de cât un sbir; nu voesc ca un şef să fie bătut.

— Majestatea Vóstră are dreptate.

„Dar să 'mĭ permită a 'ĭ spune că poliţia nu este alt-ceva de cât uă armată făcênd un resbel special inamicilor interioruluĭ regatuluĭ.

— Tu te esprimĭ minunat.

— Regele este prea bun.

„Aşa dar, ḑicém că făcem resbel, dar reŭ; pentru că nervul resbeluluĭ lipsesce.

— A! esclamă regele.

„Iată uă vorbă mare.

„Ducele nu vĕ plăteşte?

— Bine ne face! ḑisse sbirul cu cutesare. In locul sĕŭ aşĭ face tot aşa.

Regele avu uă uimire repede.

— Sire, în lumea acésta, fie-care voesce să se înavuţéscă, ceĭ marĭ ca şi ceĭ micĭ.

„Un rege fură uă provincià vecinuluĭ, un ministru baniĭ regeluĭ, şi un ţerran găina vecinuluĭ sĕŭ.

Regele zêmbiĭ..

— Dar dacă sunt furat necontenit, ḑissŭ ellŭ, cum voĭ avea un serviciŭ de poliţie?

— Tocmind pentru afacerile importante, dă'mĭ să'ţĭ daŭ.

— Acesta este un mijloc bun.

— Se bănuesce uă conspiraţiune, cerŭ Majestăţeĭ Vóstre atît pentru a o descoperi.

„Uă miă saŭ uă sută de dublonĭ, dupĕ înprejurare.

— Cu preciul acesta, ḑisse regele, tu aĭ fi capabil de a inventa conspiraţiunĭ pentru a le vinde.

— Sire, acesta nu este un mijloc rĕŭ pentru a umple închisorile vóstre cu revoluţionarĭ.

— Tu îmĭ placĭ, iĭ respunse regele.

„Aĭ venit pentru femeea acea, nu este aşa.

Da, Sire.

— Escĭ sigur că conspiră?

— Fórte sigur.

— Ce cerĭ tu pentru ea?

— Treĭ sute de livre!

— Escĭ modest.

„Ţi'ĭ acordŭ.

— Un cuvênt Sire.

„Ducele este mândru.

— Voescĭ să ḑicĭ neghiob.

— Eŭ, Sire, trebue să ḑicŭ mândru.

„Trebue să crédă că el a făcut tot, şi să nu bănuiască mica nóstră tocmélă.

— Aĭ dreptate, şiretule, eŭ iubesc sbiriĭ meĭ.

„Aĭ făcut bine de aĭ venit la mine; avém deja febleţă pentru tine.

„Adu'mĭ pe cattina şi 'ţĭ promit că vom maĭ avea multe affacerĭ de tocmit."

Locotenentul îşĭ luă congediu şi plecă.

Regele era încântat.

Eşind din palat, sbirul îşĭ frecă mâinile ḑicêndu'şĭ:

— Am pus mâna pe ea.

CAPITOLUL II.

Părăsind pe ambiĭ eĭ apărătorĭ, frumósa femee, care se ascundea sub un costum de novice, alergă încă vre uă sută de metri; pe urmă bătu la o uşă.

I se deschise.

Remase uă oră în acea casă şi eşi portând costumul sexuluĭ sĕŭ; însă voalată.

Adjunse într'uă stradă principalĕ, care nu se afla departe de cea ce o părăsise, şi acolo, liniscită, printre trecătoriĭ numeroşĭ, se duse la un hotel locuit de o celebritate a Theatruluĭ Sant-Carlo.

Fu primit de camerista.

Acésta dete un ţipĕt de surprisă.

— Cum! strigă ea.

»D-ta aicĭ, Dómnă Marchisă?

— Da, rĕspunse juna femee.

„Condu-mĕ în buduarul stĕpêneĭ telle, voiŭ ascepta-o scriind."

Şi, instalată într'uă cameră frumos mobilată, juna femee începu a scrie cu răpeḑiciune.

Acéstă carbonaristă, acéstă eroină, era Marchisa de Desenzanu, de 40 de orĭ milionară, vĕduva patriotuluĭ împuşcat cu treĭ an înainte la Neapole din ordinulŭ regeluĭ Francisc.

Cu acéstă avuţiă imensă, cu uă intelligenţă alésă şi un adevĕrat curagiŭ, marchisa sciuse a crea acéstă societate secretă de carbonariste italiane, pe care o dirigea cu un talent, admirat de Manin de atêtea orĭ.

Se afla în trăsurile juneĭ femeĭ uă mândrie aristrocratică naturale care persista chiar în aceste momente când voinţa eĭ era concentrată cu totul lucrăreĭ sélle.

Era o adevĕrată patriciană.

Era admirabil de frumósă.

Era uă Neapolitană; era tipulŭ bine pronunciat al Italienelor de media—ḑi.

Singure, numaĭ femeile din acestŭ locŭ binecuvĕntatŭ, aŭ acellŭ perŭ luxuos de un negru strĕlucitorŭ, care face umerilor uă mantiă regalĕ, când se împrăştie pe corpul gol eşind din bae, desfidênd privirea indiscrete. De assemenea iar, numaĭ Neapolitanele de rasă aŭ aceĭ ochĭ plinĭ de fulgere, înnecaţĭ în lacrimele uneĭ tandreţe nefinite, când anima bate de focul dorinţeĭ; scânteetorĭ şi selbatecĭ când sunt aprinşĭ de gelosie.

Priivirile cu reflecte arḑătóre eraŭ învĕlite în momentul acesta; dérră sub încreţiturile rochieĭ, forme adorabile desemnaŭ cellŭ maĭ voluptos ce un artist ar fi putut visa.

Gêtul avea centura triplă atât de scumpĕ cellor bătrânĭ, acelle treĭ încreţiturĭ ce desmerdă ochiul cu amor; ellŭ promitea uă lume întrégă de încântărĭ ascunse; genunchele străbătând sub rochie, însemna cu voluptate undele sélle care cădeaŭ cu graciă nepĕsătore pe un picior atêt de micŭ în cât ar fi făcut pe unŭ Mandarin să ’şĭ pérda minţele un indiscret ar fi observat chiar, însĕ fórte puţin, începutul unor pulpe care promiteaŭ perfecţiunĭ nespuse.

Şi Brantôme are cuvênt: piciorul uneĭ femeĭ este puţin lucru; atêt de puţin, în cât pantaloniĭ femeescĭ ceĭ maĭ pudicĭ nu se scobor până la dênsul; dar când ellŭ anunciă uă rotunḑire pură, vederea ’ţĭ deştéptă simţul maĭ mult de cât ochiĭ saŭ facia.

Şoldul chiar, când este opulent, rotund sub corsagiul pe care ’l miscă rebelŭ şi tresărind, póte essersa asupra acelora care iubescŭ aceste serbărĭ alle priivireĭ, uă uimire atêt de neresistibilă ca şi un ciorap alb bine tras şi portat de uă femee frumósă.

Şi nicĭ o dată talie nu fu maĭ avută în curbe serpuitóre, în reliefurĭ armonios aduse, ca alle acesteĭ june Italiane.

Tot de uă dată se auḑi sgomot de pasurĭ, un fâşeit de fuste ajunse până în buduar, uă uşă se deschise, uă jună apăru, şi se aruncă în braciele marchiseĭ care o primi cu căldură.

Cea care intrase era uă prima-donă celebră, încântătóre, frumósă, adorată de frecantatoriĭ theatruluĭ San-Carlo şi de Italia întreagă.

Junele femeĭ păreaŭ a se iubi cu tandreţe; elle eraŭ ca şi rude; Diva Carmen era sora de lapte a Marchiseĭ; elle crescuseră împreună, şi se tutuiaŭ.

— Iată-te Luidjia, esclamă prima-dona.

„Eram prea neliniştită.

„Oameniĭ meĭ mĕ prevestiseră că tu aĭ fi sosit.

„N’am putut alerga de cât după representaţiă; eram sfâşiată de temere.

— Sĕrmană amică! rĕspunse marchisa.

„Am alergat, un pericol mare, credemă!

Actriţa îngălbeni.

Ea era cu totul devotată marchiseĭ, căreia îĭ datora tótă esistenţa eĭ.

Osebit de aceasta, blondă şi delicată, ea avea pentru acéstă amică brună, frumósă, cu caracterul decis, un fel de tandreţă respectuósă; ea se lăsa a fi certată, a fi disigiată de dênsa; ea 'ĭ recunoscea un caracterŭ atêt de bărbătesc, în cât câte uă dată o numea: Domnişóra fratele meŭ.

Marchisa avea febleţe materne óreşĭ cât, pentru această fiinţă încântătóre; ea 'ĭ erta neregularităţile conduiteĭ sealle. (Pentru că frumósa blondă ascultase adesse-orĭ vocele ce murmuraŭ cuvinte de amor; adevĕrul însă este, că nu priimise nicĭ uă dată protectorĭ).

Câştiga 100,000 de francĭ pe an, şi Marchisa al căreĭ venit era imens, ar fi satisfăcut cellŭ maĭ scump capriciŭ allŭ iubiteĭ salle Carmen.

— Da, cara mia, urmă marchisa; da, un pericolŭ fórte serios.

— O! spunem aceasta! strigă Carmen.

Şi luând un taburet de catifea, şeḑu la piciórele marchiseĭ, îşĭ puse bărbia pe genunchiĭ amiceĭ salle, şi luând ambele salle mânĭ într'a sa, ḑisse:

— Te ascult; dar speriemă cum se cade.

— Copilă! îĭ ḑisse marchisa.

Şi ea o sărută.

— Inchipueşteţĭ, angelul meŭ, ḑisse marchisa, că am venit la Neapole ca să 'ţĭ daŭ uă misiune, despre care vom maĭ vorbi îndată; un căpitan american care nu prea avea de lucru la Marsilia și care aștepta ordine dela armatorii sĕĭ.

„El avea hârtiĭ în regulă, timpŭ de prisos, și prea mulțumit de a câsciga o suma bunicică, jucênd tot de uă dată un renghiŭ regeleluĭ Neapoleĭ.

„Mĕ desbarcă cu duoĭ proscrișĭ care voesc să încerce de a revolta Neapolul.

„Ajunserăm la țerm deghisațĭ ca marinarĭ, eŭ ca novice.

Carmen întrerupse pe juna femee pentru a 'ĭ ḑice:

— Trebue să fiĭ încântătóre ca novice?

— Lingușitóre-o, iĭ respunse marchisa.

Și urmă:

— Suntem însultațĭ de lazaronĭ, care ne urmăresc cu încăpățînare; imposibil de a merge unde sciĭ; Yankeul, ca un adevĕrat gentilom, să devoteaḑă.

„Inpedecă trecerea uneĭ strade și 'mĭ ḑice să fug.

„Ceĭ duoĭ proscrișĭ îl adjută.

„Și iată-mĕ scăpată.

Dar bandițiĭ mĕ atacă.

„Un gentilom, un copil. deghisat ca pescar și însoțit de un fel de gigante, omóră un bandit și mĕ liberéḑă, mĕ petrece și iată-mĕ.

— Salvată!

— Până mâne séră.

„Voĭ trebui să mĕ întorc la brick.

„Der deghisată ca marinar, voĭ scăpa cu ușurință de sbirĭ.

— Să sperăm acésta.

„Și salvatorul tĕŭ?

„Numele sĕŭ?

— Regele Greveĭ.

— Acel frumos pescar?

— Il cunoscĭ?

— Da negreşit.

„Un copil, un orfelin; însă frumos, distins, răpitor! amorul tutulor lazaronilor şi al poporuluĭ întreg din Neapole.

— Il credém cellŭ puţin un prinţŭ.

— Este póte

— Tu vorbescĭ cu atêta focŭ....

— O! scumpa mea, dacă ar fi bărbat.... dar nu este nicĭ chiar june pănă acum.

Pe urmă adaose cu naivitate.

— Dar va cresce

Marchisa se gândea.

— Te am întristat, ḑisse Carmen.

„Sunt nebună.

„Să 'ţĭ vorbesc de amor.... când este vorba de lucrurĭ aşa de serióse."

Marchisa ḑâmbi.

— Te ertŭ.

„Acest băiat merită de a fi iubit.

„El a fostŭ aşa de cavaler, este gentil, şi atêtŭ de bravŭ, în cât pre legea mea... dacă aşĭ fi ca tine... uă creatură nebună... uă actriţă liberă de orĭ ce alte grijĭ de cât arta şi amorul... aşĭ avea slăbiciunea."

Carmen îmbrăţişă pe sora-sa.

— Cât escĭ de bună! esclamă ea.

„Tu escĭ virtutea personificată şi cu tóte aceste scuḑă capriciurile melle cu uă graciă indulgentă!"

Marchisa o privi într'un mod straniŭ.

Pe urmă ḑisse tot de o dată:

„Să vorbim serios."

Şi fruntea i se întunecă.

Carmen voi să se ridice.

Ea ȩise cu un fel de respect:

— Dacă nu maĭ vorbesce sora ci Dómna mare, mĕ voĭ pune într'uă posiţiune respectuósă Dómnă marchisă.

— Nebuno! rĕmîĭ aci.

Carmen ca uă copilă rîsgîită se puse dupĕ cum am arĕtat pe un taburel.

— Te am făcut să debuteȩĭ în Paris maĭ întâĭ, pentru ca să aĭ reputaţie, ȩisse marchisa suroreĭ salle de lapte, care asculta ceva neliniştită.

— Am avut-o şi am păstrat-o, respunse ea.

— Espirând angajamentul tĕŭ, te am trimis aicĭ cu un scop.

— Adevĕrat. Imĭ veĭ da în fine uă misiune, scumpa mea?

Şi juna femee sări veselă în jurul marchiseĭ.

Pe urmă, adăogă:

— Nu, să fim seriόse, ȩisse ea. Dacă aĭ avut acest gând bun de a mĕ întrebuinţa în fine în acelŭ complot imens ce aĭ urȩit, trebue să fiŭ prea cu minte, saŭ la din contra voĭ perde confienţa ta.

— Fiĭ veselă cât veĭ voi, urmă marchisa, numaĭ caută să ne păstreȩĭ secretele şi să esecuţĭ ordinile mele cu punctualitate.

— Scumpă Luidjia, nu te înduoi de mine; pe tandreţa ce 'ţĭ am devotat, pe amorul meŭ pentru patrie, îţĭ jur că poţĭ conta pe mine.

„Am suferit în destul vĕȩêndute că mĕ lăsaĭ pe dinafară.

„Alte femeĭ pe care tu le numescĭ credinciósele telle, aveaŭ misiunĭ; eŭ, nimic; eram prea dispreţuită, nu este aşa?

Marchisa ḑâmbi.

— Te păstram pentru uă încercare mare, precum şi generaliĭ oprescŭ pe soldaţiĭ ceĭ maĭ bunĭ pentru asalturĭ marĭ, ḑisse ea.

— Adevĕrat?

— Da.

— Atuncĭ dă'mĭ voe să te sărut.

Şi veselă, sări de gâtul suroreĭ salle.

— Noĭ avem în Neapole, ḑisse marchisa, un generalŭ influentŭ care ne resistă.

— Nesocotitul! replică Carmen.

— Surorile nóstre celle maĭ frumóse n'aŭ putut obţine nimic dela dânsul.

— Cuteḑătorul! Să braveze femeile; merită uă resplată teribilă.

— Am contat în tine pentru a 'ĭ o da, caută de reuşesce.

„Dacă nu, totul este perdut.

„Tu escĭ garda mea; te aruncŭ spre inamicŭ; căscigă-mĭ acéstă mare bătălie.

— Marchisă, generalul tĕŭ este al meŭ, 'ţĭ 'l voĭ preda cu mâinile şi piciórele legate.

— Sper acésta.

„Dar va fi dificil. Este un bătrên bănuitor şi rafinatŭ; ellŭ pare a ceda tot-d'-una dar nu se dă învins.

— Dar dacă 'ţĭ garanteḑ uă dată, ḑisse Carmen dênd cu piciorul.

„Găsesce uă femee maĭ de dorite de cât mine dacă poţĭ?

Şi începu a cocheta într'un mod adorabil.

— Nicĭ uă dată nu se va găsi un bărbat care ar fi capabil să resiste la acésta: privesce:

Şi ḑîmbi în cât ar fi făcut pe un puritan să se damneḑe.

— Tu veĭ fi bine meritat de la patrie, urmă marchisa.

— Este urîtŭ, generalul tĕŭ?

„Am dreptul de a mĕ consola, nu este aşa?

— Mică cochetă! urmă marchisa.

„Amorurĭ când este vorba de a prinde de corul tĕŭ uă conchistă aşa de mare.

„Creḑĭ?

„Nu perde totul prin assemene inprudenţe.“

Carmen privi pe sora sa cu un aer superior:

— Luidjia, ḑisse ea, te plâng!

„Află că prima armă a uneĭ femeĭ contra unuĭ bătrîn, este gelosia.

— Póte că aĭ dreptate.

— Nu póte; asta e sigur.

Marchisa ḑîmbi.

Carmen vĕḑênduse aprobată, se aruncă în braciele juneĭ femeĭ.

— Buna mea Luidjia, ḑisse ea, cât escĭ de gentilă că ’mĭ aĭ păstrat pe acest general sĕlbatec.

„Numele sĕŭ?

— Iată’l, împreună cu instrucţiile melle.

Ea dete uă scrisóre suroreĭ sélle.

— Bine, rĕspunse acésta.

„Comptéḑa pe mine.

— Maĭ târḑiŭ, urmă marchisa, când generalul va fi al tĕŭ, veĭ priimi nuoĭ ordine.

„Şi acum, séra bună.

„Mĕ ducŭ sĕ mĕ culcŭ.

— Iţĭ ofer patul meŭ! ḑisse Carmen, şi te voĭ legăna cu mânile melle cântându'ţĭ barcarole.

— Nu, ḑisse marchisa cu un aer straniŭ.

— Dar de ce? întrebă Carmen întristată.

Marchisa fără să rĕspundă, strênse pe frumósa blondă în braciele selle, o ţinu mult timp îmbrăţişată, pe urmă dispăru repede lăsându o înmărmurită.

Revenindu'şĭ în sine ea adăogă:

— De ce nu e bărbat!

„Dumneḑeul meŭ! cât aşĭ iubi-o.

Şi fugi, singură, în budoarul eĭ suspinând.

CAPITOLUL III.

Născut din părinţĭ necunoscuţĭ, priimit la un luntraşiŭ, Regele Greveĭ a fost crescut de acesta ca fiul unuĭ prinţŭ.

Adorat de acéstă familie adoptivă, serbătoritŭ, iubit de toţĭ marinariĭ şi pescariĭ, Paolo era rege cu consimţimêntul tutulor, pentru că toţĭ îl râsgiiaŭ.

Nicĭ uă barcă nu 'l refusa, nicĭ uă voce aspră care se nu se înblânḑéscă pentru dênsul.

Luntraşul care se îndatorase cu crescerea sa trebue să fie priimit uă sumă mare drept recompensa îngrijirilor sélle fiitóre, pentru că el risipea aurul când era vorba de a îmbrăca, de a nutri saŭ de a instrui pe Paolo.

De opt anĭ avea un professor, cu care făcu progresse minunate.

El posseda una din acelle rare inteligenţe, pĕtrundĕtore şi solide tot de uă dată, care învéţă uşor, ţine minte bine şi se pasionéḑă pentru studiŭ.

Printre tóte, copilul manifesta pentru mare uă aplecare nespusă, în cât părintele sĕŭ adoptiv, ḑicea adesse-orĭ:

— Mi saŭ ordonat de a face din tine un învăţat, mĕ supuĭ; dar, pe madona tu veĭ fi matelot.

Paolo nu perde nicĭ ua dată occasiunea de a se arunca într'uă luntre pentru ca să se ducă în largulŭ măreĭ

Contra plăcereĭ tatăluĭ Vandramin şi a frateluĭ sĕŭ, el obţinuse de maĭ multe orĭ voia de a face voiagie de cabotagiŭ cu dênşiĭ.

Se observase că punea uă încăpăţînare extra-ordinariă întru a scie tot ce póte pune pe un om în posiţiune de a conduce uă navă.

El a voit să înveţe cârma şi tóte celle lalte manopere navale, şi eccela în mânuirea lor, în cât chiar bătrînul Vandramin se bucura pe ascuns.

Maĭ mult ăncă, Paolo se aşeḑă pe studiul chartelor maritime, şi maĭ cu sémă a Mediteraneĭ.

Scia să calculeḑe.

Iţĭ determina cu uă precisiune rară latitudinea şi longitudinea, întrecea pe ceĭ maĭ rutinaţĭ piloţĭ în arta lor, şi pe căpitaniĭ de port în theorie.

Dirigiă, singur de vre-o patru orĭ, uă barcă aparţinênd celluĭ maĭ batrên din fraţiĭ sĕĭ adoptivĭ, şi 'ĭ conduse barca la Marsilia pe vênturĭ contrariĭ, operând ca un bătrên lup de mare.

Numele sĕŭ de rege al Greveĭ îllŭ priimi dela un pictor frances care voise se facă portretul acestuĭ frumos băiat, şi care, vĕḑêndul adorat şi ascultat în capriciurile celle maĭ micĭ, il boteḑă cu acestŭ supranume.

Paolo era un copil singular.

Avea un orgoliŭ infernal, uă voinţă de fer, uă ambiţiune nemĕsurată.

Nicĭ uă dată n'ar fi putut bănui cine-va ce visurĭ furióse ascundea ellŭ sub aerul sĕŭ inocent.

Citise pe Byron, tradus italienescé; citise romane maritime.

El voea să domnéscă marea.

Acest băiat de 14 anĭ, studiase sistemele nuoĭ de philosophie; cu un foc nervos, răsfoise probleme marĭ; era în fine d'asupra etăţiĭ sélle în tot şi pentru tot, afară de amor.

Simţise deja aprinderĭ straniĭ în adêncul peptuluĭ sĕŭ; dar esplosiunea nu urmase încă.

Afară de acestea, fără a înceta de a studia cu nesaţiŭ, el se amusa cu deliciŭ.

Alerga prin taverne şi cutreera nóptea prin uliciόre cu intenţiunĭ aventurόse.

Deja, decisase în blondul sĕŭ cap cariera vieţeĭ sélle; deja fixase uă oră pentru debutul sĕŭ.

Şi acéstă oră sunase.

Paolo, aflase în familia sa adoptivă, un braţŭ care să esecute cea ce capul sĕŭ decidea.

Acest braţŭ, era fiul cellŭ maĭ mare allŭ luĭ Vandramin, un gigante de şépte piciόre înnălţime, un colos precum anticitatea producea adesse-orĭ, şi care se maĭ vĕd din când în când şi în ḑillele nóstre.

In cualitatea sa de maĭ mare, era numit cu numele de familie.

Vandramin avea muschĭ de fer, un corp enorm, uă animă de aur.

Dar Vandramin era prost

Avea uă inteligenșă grea.

Nu se gândea.

Nu scia de cât să iubéscă.

El adora pe Paolo.

Paolo era Dumneḑeul sĕŭ.

Paolo comanda, el sĕ subpunea.

Cu dênsul făcea tot felul de vagabondagiurĭ, bătea patrulele, pisa pe sbirĭ, spărgea vestrele, alerga prin taverne; Paolo făcea tapagiŭ, şi ellŭ făcea atuncĭ altul şi maĭ mare.

Când amestecul devenea prea periculos, ridica pe Paolo sub braţŭ şi dispărea, inventând tot felul de stratageme necreḑute pentru ca să 'l scape de trântélă.

Afară de aceste cualităţĭ era prost ca uă óie.

Ast-fel eraŭ ceĭ duoĭ salvatorĭ aĭ Marchiseĭ.

Când întêlni pe Marchisa, tocmaĭ înplinise 14 anĭ, şi Paolo voi să se serbeḑe aniversarea sa sub bolta ceruluĭ pentru ca să aibă spaciŭ maĭ mare.

Avea atîţea amicĭ!

Peste uă sută de marinarĭ eraŭ invitaţĭ.

La désert Paolo se ridică.

— Tată, ḑisse el luĭ Vandramin, te am întrebat adesse-orĭ asupra secretuluĭ nasceriĭ melle, m'aĭ refusat tot-d'a-una, nu este aşa?

Bătrênul pescar pretecstă că nu era nicĭ ora nicĭ locul de a reveni asupra uneĭ cestiunĭ repetată cu atêta stăruinţă de junele Paolo.

— Minunat! ḑisse ellŭ.

„Tu sbârleştĭ sprâncenele.

„Să nu maĭ vorbim de asta.

„Adevĕrul este că trebue să n'am nume.»

Uă decisiune bărbătéscă lucea în ochiĭ juneluĭ; se presimţea că se va petrece ceva cu totul neasceptat.

Paolo urmă.

— Sunt prea june, dar am studiat mult, am citit mult, am lucrat şi am reflectat mult.

„Sciŭ maĭ mult de cât voĭ toţĭ, şi mulţĭ din voĭ sunt proprietarĭ de brickurĭ frumóse.

„Sunt şi eŭ cuteḑător fără asemănare.

„Uă navă în mânile melle este sigur condusă.

„Mă simtŭ forte, bravŭ şi îndemănatecŭ; amŭ aripe voescŭ să sborŭ în libertate.

„Ora emancipăriĭ a sunatŭ.»

Vandramin şi invitaţiĭ ascultaŭ înmărmuriţĭ.

— Am studiat, voĭ o sciţĭ.

„Nu sunt de cât un strengar; dar am convingerea că nu esistă nicĭ Dumneḑeŭ, nicĭ dracŭ, nicĭ Madonă, nicĭ infernŭ, nimicŭ real de cât petrecerea, amorul şi vinul.

— Nefericitule! esclamă bătrânul batelier.

— Blasfemă! repetară toţĭ.

— Este ciacârŭ, sermanul, murmuraă fetişórele cu uă indulgenţă.... frăţéscă.

— Este smintit! strigară babele.

Dar un bătrên pescar, cu autoritate mare, ḑisse:

— Tăcere!

Toţĭ tăcură.

— Copile, esplicăte! ordonă ellŭ.

Acest bătrên alergase mările şi tótă lumea, servise republica francesă, căştigase uă avere însemnată, dar nimenĭ nu scia cum: avea crucea de onóre, dată de Napoleon; se bucura de uă consideraţiă generală şi trecea drept un om care a făcut esploatărĭ miraculóse.

Paolo mulţumi bătrênuluĭ cu un gest amicale şi urmă cu curagiŭ:

„Voescŭ libertatea.

»Am fost fiŭ supus.

„Vandramin nu se póte plânge de mine.

— Adevěrat! rěspunse acesta.

— Dar eŭ sunt ca uă barcă uşóră, care sbóră în vênt, mişcată de un zefir favorabil, înpedecată însă de uă ghiulea grea prinsă de lanţŭ.

„Dacă nu se va sfărâma lanţul, se va sdrobi barca; dacă Vandramin nu 'mĭ va da ajutor întru acésta, voĭ face-o eŭ însumĭ, şi încă cât de curênd.

— Şi ce voescĭ tu să facĭ, nenorocite? strigă bătrênul pescar cu lacrimele 'n ochĭ.

Paolo aruncă uă privire fulgerătóre asupra tutulor, şi ḑisse:

— Voĭ să fiŭ corsarŭ.

Toţĭ se cutremurară.

Acest strengar avea uă influenţă necreḑută asupra tutulor acellor nature aspre alle portuluĭ.

Fruntea 'ĭ strălucea, ochiĭ 'ĭ schinteiaŭ, avea uă poză cutezătóre, ellŭ îĭ domina....

— Da! urmă ellŭ.

»Da, voĭ fi corsarŭ.

»Un corsarŭ faimos.

„Nimicŭ nu mě va putea înpedeca la acésta »

Vandramin era ca trăsnit

— Cine 'ĭ a insuflat asemenea ideĭ? murmură ellŭ; de sigur că acelle blestemate de cărţĭ ce le tot citeşte.

— Da, respunse Paolo; acelle cărţĭ 'mĭ aŭ arětatŭ că nimic nu este maĭ frumos, maĭ de invidiat, maĭ demnŭ de cat un curagiŭ mare, uă viuéţiă pe care voĭ toţĭ aţĭ visat-o la douĕ-ḑecĭ de anĭ, dar pe care n'aţĭ urmat-o, pentru că v'a lipsit energia.

„Eŭ am energiă.

»Şi voĭ fi corsar.

„In sănătatea succeselor melle!“

Ellŭ îşĭ umplu paharul până 'n gură.

Il întinse.

Nimenĭ nu cuteḑă de a ciocni cu dênsul.

Bătrênul pescar se sculă, îşĭ turnă şi ḑisse:

— June, beaŭ în sănătatea bravurelor telle; îţĭ preḑicŭ că Mediterana va resuna de numele tĕŭ; am vĕḑut căpitanĭ curagioşĭ pe care nu 'ĭ intimidă nicĭ tempesta, nicĭ lupta, ómenĭ de fer. . . .

»Eĭ eraŭ ca tine la etatea ta.

»Tu începĭ bine.

Uă sută de pahară se întinseră atuncĭ spre alŭ luĭ Paolo, toţĭ îĭ acclamaŭ cu entusiasm.

— Şi acum! ḑisse ellŭ, mândru că a obţinut consimţimêntul tutulor, afară de al luĭ Vandramin, să danţămŭ.

Apucă uă jună fată de talie, tamburinele răsunară, balul începu, vesel, animat, în scurt timp nebun şi sgomotosŭ.

Numaĭ Vandramin singur resista veselieĭ generale.

In mijlocul serbăreĭ Paolo dispăru. . . .

Nedespărţitul sĕŭ companion îlŭ însoţi.

Junele nostru, care nu maĭ aflase nimicŭ despre juna femee pe care o scăpase, priivi depărtatul brick american cu uă espresiune straniă.

CAPITOLUL IV.

Ambiĭ junĭ (dacă şi gigantele de Vandramin se póte socoti între ómeniĭ vulgarĭ) ajunseră la cheurĭ; séra se ivise.

Deja se afla în aer ceva ca un vělŭ semi-transparinte.

Uă céţă uşóră părea a fi aruncată asupra obiectelor.

Vandramin urma pe amicul sěŭ fără a reflecta, maĭ mult maşinalŭ, ca cum ar fi fost a eve.

Paolo nu 'ĭ spunea nicĭ uă dată maĭ din nainte decisiunile salle.

Ellŭ mergea 'nainte.

Vandramin îllŭ urma.

Colosul, cu tóte acestea, ceru pentru prima óră în viéţa sa esplicaţiunĭ amiculuĭ sěŭ:

— Unde mě conducĭ tu?

— Pe bordul acelluĭ brick, ḑisse Paolo.

— American?

— Da.

— Părăsim Neapolulŭ?

— Da.

— Pentru mult timp?

— Pentru tot-d'a-una.

— O!...

Colosul părea a reflecta, şi dupě ce şeḑu jos îşĭ acoperi facia cu mânile sélle marĭ.

— Şovăeştĭ?

— Nu.

„Voescŭ să mě oprescŭ de a nu plânge.

— Nu te opri.

„Plângĭ.“

Gigantele dete nisce gemete care semăna a răcnete de leŭ.

Vĕrsa lacrime în cât Homer ar fi ḑis că forma două fluviurĭ.

Suspina în cât ar fi putut umfla pânḑele uneĭ nave.

Paolo nu 'l jenă în timp de câte-va minute; pe urmă îĭ ḑisse:

— Vandramin, acum destul.

„Aĭ mugit îndestul.

„'Ţĭ aĭ jelit pe tatăl tĕŭ, familia, pe amiciĭ tĕĭ, Neapolul tĕŭ adoratŭ, bastimentul tĕŭ.

„Acum fiĭ forte, fiĭ bravŭ, saŭ de unde nu, te lasŭ aicĭ.»

Amenințarea produsse effectul eĭ.

Gigantele îşĭ şterse ochiĭ, se ridică şi ḑisse:

— Sunt gata.

— Ne vom înbarca în luntrea nóstră, ḑisse Paolo, ca să ajungem la brick.

„El ne va priimi, dacă vom spune că suntem duoĭ nefericiţĭ compromişĭ în politică; Americaniĭ protege pe revoluţionarĭ.

„Ne va desbarca unde-va.

»Eŭ am aur.

„Vom vedea ce vom face maĭ târḑiŭ; de o cam dată, tot ce trebue să facem, este să plecăm din Italia; maĭ pe urmă póte vom oferi serviciele nóstre Beiuluĭ Algerieĭ.

— Să ne turcim!

— De ce nu? întrebă Paolo.

Vandramin care nu prea era pătrunḑĕtor, se întrebă:

— De ce nu?

Ellŭ nu găsi nicĭ un rĕspuns.

— Dérră rĕspunde! repetă Paolo.

— Nu sciŭ respunse gigantele.

Şi 'şĭ plecă braciele descuragiat.

— Atuncĭ, urmă Paolo, dacă nu sciĭ pentru ce să nu devii renegat, dacă n'aĭ să 'mĭ presinţĭ observaţiunĭ, cruţăte, animal ce eştĭ, de a rostogoli ochiĭ tĕĭ de boŭ speriat, şi de a te arăta că despreţueştĭ corsariĭ barbarĭ.

Colosul îşĭ scărpină nasul, pe urmă urechia, maĭ se gândi, dar nu găsi nimicŭ de ḑisŭ, de cât că Paolo avea dreptate, ca tot d'a-una, şi rĕspunse:

— In adevĕr n'am pentru ce să 'ĭ dispreţuescŭ.

— Prea bine, ḑise junele.

„Aşa te voiŭ.

„Sunt mulţumit de tine."

Vandramin ridică capul cu mândriă.

Idolul sĕŭ era satisfăcut.

Ellŭ era încântat.

In momentul acesta trecu pe lângă dênşiĭ unŭ elevŭ de marină pe care Paolo îl cunoscu cu tóte că întunerecul era deja bine pronunciat.

— A! esclamă ellŭ.

Elevul ridică capul.

Era tot acella din ajun.

— Camarade! îĭ ḑisse încet Paolo fără a avea aerul de a 'ĭ adressa cuvêntul; regele Greveĭ este gata de a te servi; chiamă'l dacă aĭ trebuinţă de ellŭ.

Elevul şovăia.

— Veḑi'ţĭ de afacerea ta, ḑisse Paolo; noĭ te vom urma de departe.

„Contéḑă pe tăcerea şi devotamentul nostru.

„Până a nu părăsi Neapolul, aşĭ fi încântat dacă aşĭ putea servi un june frumos ca tine."

Elevul nicĭ nu accepta, nicĭ nu refusa.

Trecu fără a rĕspunde.

Cine nu rĕspunde, consimte.

Paolo urma la două sute de paşĭ pe frumósa femee deghisată ce protegia.

Vandramin, tot supus, mergea alăturea amiculuĭ sĕŭ, legănânduse.

Aventura 'ĭ plăcea, pentru că se rostogolea dela babord la tribord, şi ellŭ iubea contrastele.

In momentul acesta numerósele posturĭ de poliţie ascunse de a lungul cheurilor şi staţiorate prin bărcĭ, fură deşteptate de uă visită ce ḑelosul duce de Carmarini făcea portuluĭ.

Ellŭ îşĭ essersa profesiunea în persónă.

Acest nătărăŭ credea că cine-va nu este bine servit de cât de sine însuşĭ, cea ce este adevĕrat şi minciună. Minciună, în casul acesta maĭ cu seamă.

Ducele, deghisat ca lazarone, şi zĕŭ destul de bine grimat. era însoţit de duoĭ sbirĭ; chiar aceia care maĭ avuseră a face cu Paolo şi companionul sĕŭ giganticŭ.

Pentru ducele, femeea deghisată era Paolo pe care ellŭ nu 'l cunoscea.

Pentru Luidjĭ, maĭ prevĕḑĕtor, Paolo era regele Greveĭ a căruĭ intervenţiune o mirosise.

Aşa dérră, Luidji ghicise tótă intriga din ajun.

Ellŭ ghicise că maĭ era şi alt novice; înţelesese tótă scena, şi alesese urma cea maĭ bună, de şi ar fi perdut-o până la un punct óre-care, de şi agentul sĕŭ nu ar fi cutesat să ridice vĕlul marchiseĭ, cellŭ puţin nu ar fi făcut neghiobia de a lua pe Paolo drept uă carbonaristă.

Ellŭ lăsă pe ducele şi ambiĭ sĕĭ sbirĭ, să caute pe regele Greveĭ.

Spera chiar că 'l vor găsi.

In timpul acesta, dênsul ghicise adevĕratul, singurul punct favorabil pe unde Marchisa ar putea să se ducă la brick.

Acolo ce aşeḑă cu şése ómenĭ.

Prevĕḑĕtor era acest Luidji!

Nu numaĭ că 'şĭ păstra lauda arestări, dérră rîdea şi de şeful sĕŭ.

Regele iubea pe pescarĭ, pe lazaronĭ pe cerşetorĭ; regele ar fi fost turbat dacă s'ar fi făcut vre uă eróre.

Şi ducele era pe drumu' d'a o face.

Ceru amăunntele semnalmentelor luĭ Paolo.

— Sunteţĭ sigurĭ de a 'l recunósce? întrebă ellŭ pe sbiriĭ sĕĭ, luênd accentul portuluĭ.

— Da, escelinţă.

— Neghiobilor!

„Ḑiceţĭ da, Pietro.

„Pe onóre agenţiĭ meĭ sunt têmpiţĭ.

„Ce talià are?

— Mică, Es.... voiam să ḑicŭ, Pietro.

— Pĕrul?

— Blond.

— Facia?

— Blândă, încântătóre.

„Un cap de madonă.

— Auḑĭ dumnéta, blestematele astea să 'şĭ permită de a avea profilurĭ a la Raphael.

„Şi companionul eĭ?

— Un gigante, Ex.... ba nu, Pietro.

— Escĭ sigur de sexul sĕŭ?

— Are barbă.

— Cine-va póte avea mustăţĭ lipite.

— Adevĕrat.

„Dar talia!

„O! Excelenţă, ... ba nu, Pietro, voiam să ḑicŭ, nu faceţĭ esperienţa pumnuluĭ sĕŭ, căcĭ atuncĭ aţĭ fi convins.“

Tot de uă dată ministrul ḑări pe marchisa de a lungul cheurilor.

— Eĭ! ḑisse ellŭ.

„Ia vedeţĭ.

— Acellŭ elevŭ nu este, aşa?

— Da.

— Nu este ellŭ

— Sunteţĭ sigurĭ?

— Prea sigurĭ, Excelenţă.

— Orĭ cum să cercetăm pre acest june.

— La ce să desceptăm bănuiala, excelenţă.

— Aĭ dreptate.

„Dar, per Dio! nu mĕ maĭ numi Excelenţă.

— Scusaţĭ, Ex .... ba nu Pietro.

Ducele luă uă prisă de tabac.

Avea uă tabachere de argint lucrată cu petre preţióse; ellŭ trăgea tabacul sĕŭ cu deliciu.

Un sbir facu uă săritură.

— Ce este? întrebă ducele.

— A! ḑisse omulŭ, dacă aşĭ cuteḑa....

— Cutéḑă, blestematule.

— Vĕ denunciaţĭ, Exce.... voescŭ sĕ ḑicŭ camarade; un lazarone n'are ast-fel de bijuterĭ.

— Uitasem.

„Reflexiunea tea este justă.“

Sbirul urmă:

— Aţĭ face maĭ bine dacă aţĭ lua tabachera mea; ar fi maĭ nimerită cu rolul D-tale.

Ḑicênd acestea, îĭ presintă uă tabacheră de tinichea.

Ministrul priimi, admirând pătrunderea inferioruluĭ sĕŭ, care rĕmase cu mâna întinsă.

— Ce voescĭ?

— Tabachera D-tale.

„V'aţĭ putea amăgi.

„Pe urmă vĕ voiŭ înapoia-o.

— Iato! ḑisse ducele.

„Dar să nu tragĭ din tabac.

— Nu aveţĭ témă.

Sbirul puse tabachera în buḑunar.

Mergea înainte.

Ellŭ făcu semn unuĭ lazarone, care se apropiă lovinduĭ uşor în trecere, şi care priimi din mană în mână tabachera duceluĭ, şi plecă repede.

Sbiriĭ şi lazaroniĭ sĕ înţeleg adesse-orĭ, unul pentru a fura, cel'lalt pentru a 'l lăsa să fure.

De uă dată sbirul strigă:

— O! Dumneḑeul meŭ!

— Ce este? întrebă ducele.

— Excelenţă!...

— Eĭ bine?

— Blestematul acella care alérgă în vale....

— Dérră vorbesce!

— 'Mĭ a furat....

— Dar ce, dobitocule?

— Tabachera D-tale!

Ducele furios, începu să alerge dupĕ lazarone, care la rândul sĕŭ fuge de 'ĭ sfirăia călcâiele....

Sbirul opri pe Ministru.

— Dérră misiunea nóstră! ḑisse ellŭ.

Pe urmă tot de uă dată:

— Tocmaĭ iată'ĭ!

Adevĕrat că Paolo şi Vandramin, se apropiaŭ urmând din depărtare pe Marchisa.

Colosul rostogolinduse din ce în ce maĭ aprópe.

Ducele se ascepta sĕ védă un om corpolent, dupĕ spusa agenţilor sĕĭ; dérră cunoscea şi din esperienţă essageraţia neapolitană şi nu credea că va avea a face cu un phenomen.

Căcĭ Vandramin era în realitate maĭ mare de câtŭ ómeniĭ de rênd.

Ducele mĕsură cu privirea pe gigante:

— Ce om, ḑisse ellŭ.

Şi un sbir prudent adăogă:

— Greŭ de arestat, credemă!

„Ar fi bine să chemăm şi pe amiciĭ noştriĭ.

— Du-te de 'ĭ caută, tu Jacopo, ḑisse ducele, apreciând dreptatea acestuĭ observator.

„Până atuncĭ, vom conversa cu dênşiĭ, ḑisse ellŭ."

Şi curagios, pentru că nu bănuia nicĭ unŭ pericolŭ, ducele se apropiă de ceĭ duoĭ pescarĭ.

— Camaraḑĭ! ḑisse ellŭ, un cuvênt vĕ rog; amiculŭ meŭ şi eŭ, dorim să vĕ vorbim.

— Tu şi amicul tĕŭ, ḑisse Paolo cu un aer brutal, sunteţĭ nisce nătărăĭ.

Ducele făcu uă grimasă, nefiind deprins cu assemenea mod de vorbire.

— Ertare, camarade! urmă ellŭ.

„Pentru un june nu prea escĭ politicos; suntŭ celŭ puţin de treĭ saŭ patru orĭ maĭ bătrân de cât D-ta."

Paolo voea să urmeḑe pe Marchisa.

Ducele avea un capŭ desgustător.

Paolo nu avea pacienţă.

Dă'mĭ pace rugină gârbovită, 'ĭ ḑisse ellŭ.

Ducele avu uă idee sublimă.

Ḑicerea de rugină 'ĭ o inspirase.

— June ḑisse ellŭ, vĕdŭ că trebue să 'ţĭ vorbescŭ curatŭ.

„Sunt îndatorat de uă femee frumósă care voesce să 'ţĭ dea uă întâlnire.

— Dute draculuĭ!

— Crede-mĕ, urmă ducele.

Şi, pentru că Paolo îşĭ urmă drumul pronunciând acest cuvênt, ducele voi sĕ 'l reţie de mâneca vesteĭ salle de pescar.

Junele, furios, se întórse repede, puse pedeca ministruluĭ poliţieĭ şi 'l dete peste capŭ lungitŭ pe cheŭ.

Vandramin începu să râdă.

Ce râsŭ!

Dacă rinoceriĭ ar râde, ar fi râsŭ ca dênsul.

Paolo, fără a se maĭ ocupa de ducele, îşĭ urmă drumul, escortat de Vandramin.

Acesta nu se maĭ rostăgolea ci sălta de bucurie, râḑênd de rĕsuna malul măriĭ.

Ducele se ridică furios.

Oameniĭ sĕĭ sosiră.

— Arestaţiĭ! strigă ellŭ.

„Arestaţiĭ!»

Uă cétă de sbirĭ opri trecerea cellor duoĭ pescarĭ destul de surprinşĭ.

Acest luxŭ de forţă publică, pentru un lazarone trântit, punea pe Paolo în mirare.

Era însă şi contrariat, pentru că voea să urmărescă pe juna femee, şi pentru că nu era deprins a fi contrariat, se pusse în apĕrare contra sbirilor.

Aceştia se aruncară asupra luĭ Vandramin, credênd că prins cellŭ mare uă dată, cellŭ micŭ nu va resista mult timp.

Dérră cellŭ mare scutură dupĕ dênsul pe ceĭ cincĭ saŭ şése agenţĭ ce se agăţaseră de corpul sĕŭ, care căḑură ca merele pe pămênt; cellŭ micŭ puse pedeca la alţĭ treĭ patru, care întêlniră pe companioniĭ lorŭ lungiţĭ pe pămênt.

Toţĭ formaŭ uă grămadă.

Ducele era dedesupt.

Fie-care se lupta pentru ca să se scóle, déră Vandramin se amusa în felul sĕŭ.

Da câte un pumn câte unuĭ picior ce voea să se ridice, câte un picior vre uneĭ mânĭ ce voia să se sprijine, în cât acéstă grămadă de ómenĭ furnica, urla şi se tânguia, distrând fórte pe gigante.

Dérră alte douĕ cete se iviră.

Ploua sbirĭ din tóte părţile.

Ceĭ duoĭ pescarĭ fură încongiuraţĭ

Cu tóte acestea, Vandramin, părea aşa de redutabil, în cât agenţiĭ se mulţumiră de a le da ocol; şi 'ĭ priveaŭ fără sĕ cuteḑe a se apropia.

In tempul acesta Ducele reuşi a se ridica şi alergă.

Ellŭ se refugiă în mijlocul uneĭ duzine de agenţĭ şi acolo ajuns uă dată, se simţi iară forte.

Ellŭ începu să strige luĭ Paolo:

— Signora, supunete.

„Escĭ descoperită.“

„Resistența 'ți este imposibilă.

Paolo ințelesse:

— Frumosŭ îșĭ ḑisse ellŭ, sunt luat drept mica mea Dómnă; minunat.

„Lăsând sĕ mĕ aresteḑe, iĭ făcŭ un serviviŭ; să lassŭ pe sbirĭ să ne conducă."

Luĭ Vandramin iĭ ḑisse:

— Nu te maĭ opune.

— Excelență, strigă ellŭ luĭ Cornarini pe care îllŭ cunoscu cu tótă deghisarea sa, suntem gata de a va urma; dérră protesteḑŭ că n'am conspirat.

— Veĭ proba acésta, signora, nu mĕ îndoiesc că Majettatea sa va fi indulgentă cu D-ta.

Și înaintă, încântat de mersul lucrurilor și sigur de arestarea carbonaristeĭ.

Paolo nu 'șĭ pérdu echilibrul.

— Aduțĭ amiute, Excelență că ne ațĭ atacat fără somațiune.

— Recunoscŭ, bellina dona. (dómnă frumósă).

„Că ne ațĭ bătut creḑênd că ațĭ fost atacate de tâlharĭ.

Ducele vĕḑênd pe gigante că întinde mânile ca să le lege, juna femee assemenea necontrânduse, era atât de voios în cât aproba tóte protestările luĭ Paolo.

— Vețĭ atesta, urmă acesta, că îndată ce am aflat că avem a face cu sbiriĭ Majestățeĭ Sélle, am încetat îndată din luptă.

— Da, cara mia.

— Facŭ appellŭ la voĭ toțĭ;

Paolo se adresă spectatorilor acesteĭ scene, toțĭ din amiciĭ și cunoscințele luĭ

Și çorul poporuluĭ strigă.

— Da, este adev

„Este adevărat!"

Mai mult de aș

o poet se adu

Ei cauzau

— De c

— Ca r

— Cla

și call

Dăcă .

Prin str.

— Excela

— Il văd,

— F

—

—

andramin, şi din înăl-
strigă mulţimeĭ:

„Ce potere are acéstă femee?

»Conjuraţiunea este periculósă, trebue să aibă pretutindenĭ ramure.“

Pe urmă sie însuşĭ:

— A! şiréto, veĭ avea de regulat cu mine uă socotélă teribilă, şi veĭ muri în închisóre.

In timpul acesta luă uă prisă de tabac.

Vederea tabachereĭ de tinichea ĭĭ aminti furtul sculeĭ sélte

Umórea i se posomori

— Voĭ obţine dela regele, îşĭ ḑisse ellŭ, ca miserabila acésta sĕ fie pusă la tortură.

„Şi mĕ oblig d'a o face să vorbéscă!“

In tempul acesta îşĭ trase tabaculŭ.

Trimisase maĭ de mult să caute un coricolo (caruţă) ca să conducă pe ceĭ duoĭ prisonierĭ; în fine el sosi.

In acest moment Paolo auḑi un strigăt de adjutor sfâşietor, venind din direcţiunea ce luase juna femee; strigătul fu repetat de douĕ orĭ.

Ellŭ sări pe căruţă.

Prin semi întunerecŭ ḑari uă formă omenéscă luptânduse cu maĭ multe alte forme, care dupĕ umbrele lorŭ, bănuia că sunt de sbirĭ aĭ Mejestăţeĭ sélle Francisc.

Bănuia că marchisa ar fi prinsă.

Işĭ ḑisse că poliţia nu póte fi streină aceste affacerĭ.

Inţelese că juna femee voea să ajungă brikul american.

Spuse luĭ Vandramin care se urcase lêngă dênsul şi care priivea assemenea în acea direcţiune.

— Rupe legăturile télle.

„Dute de spune luĭ Gondolo pe care ’l vĕd colo de margine, că trebue să se prefacă de a mĕ libera, să sbiere pentru mine, sĕ încurce poliţia, sĕ mĕ însoţéscă până la palatul regeluĭ, fără să facă violinţe.

„Eŭ mĕ însărcineḑŭ cu restulŭ.

„Spuneĭ acestea esact.“

„Tu cu vre uă douĕ-ḑecĭ de camaraḑĭ, veţĭ merge să salvaţĭ pe juna femee.

„Veţĭ conduce-o pe nava americană.

„Pe urmă ’ĭ veĭ spune că dacă are inimă numaĭ de uă centimă, să rămie pe bord aşteptândumă; maĭ adăogânduĭ că tu veĭ incerca de a mĕ scóte din ghiarele poliţieĭ făcênd uă revoltă.

„Aĭ înţeles?»

Vandramin îşĭ dete uă silinţă violinte, capul i se lumină de inteligenţă şi ḑisse:

— Da.

Un da positivŭ.

Un da convinsŭ.

— Plécă! ’ĭ ḑisse Paolo.

Colosul suci funiile cu care eraŭ legate mânile sélle şi le rupse ca pe nisce fire de aţă; pe urmă sări printre ómeniĭ poliţieĭ, adunaţĭ în giurul căruţeĭ, preparaţĭ d’a o escorta; un mistreţŭ nu trece cu maĭ multă uşurinţă prin desişĭ, de cum trecu Vandramin prin mijlocul droiuluĭ de sbirĭ încremeniţĭ.

In douĕ săriturĭ ajunse la Gondolo.

Acest Gondolo era un amicŭ allŭ luĭ Paolo; era de 20 de anĭ, nu preţuia mult, dar avea asupra lazaronilor uă influenţă mare, fura mult, bea şi maĭ ţépăn, şi făcuse marĭ serviciurĭ regeluĭ Greveĭ, priimise drept recompensă şi maĭ marĭ, şi ’ĭ era devotat.

Ellŭ înţelese îndată gândul amiculuĭ sĕŭ, fără a 'ĭ ghici însă scopul.

Deja se adunaseră maĭ mult de 500 persóne, tóte fórte dispuse de a face uă mică revoltă în favórea idoluluĭ lor, şi de a bate poliţia şi oştirea.

Intr'uă clipă Gondolo aprinse creerii, distribui rolurile, şi făcu mulţimea să murmure.

Ducele neliniştit se urcă pe căruţă.

— Te rog, seniora, ḑisse ellŭ tremurând, maĭ potoleşteĭ încă uă dată.

„Amicul D-téle 'ĭ a întărîtat.

„A fugit numaĭ ca să 'ĭ revolteḑe.“

Sermanul ministru se ruga.

Dérră Paolo îĭ ḑisse:

— Sunt prea esaltaţĭ!

„Cum creḑĭ D-ta Excelenţă, ca mica mea voce să domine acest tumult mare?

Şi ministrul vĕḑênd, revolta crescênd, se perdu printre sbirĭ maĭ întâiŭ, pe urmă prin mulţime, în mijlocul căreia striga cât îl ţinea gura:

— Jos poliţia!

Ellŭ nu voia să fie bătut.

Uă dată scăpat de pericul, alergă la casarma cea maĭ apropiată; trupele eraŭ deja sub arme.

Era un regiment elveţian.

— Curênd! spuse ellŭ coloneluluĭ; alérgă la port; cu orĭ ce preţŭ du la palat uă femee deghisată ca marinar, arestată de ómeniĭ meĭ, şi pe care eĭ o păḑescŭ.

Elveţieniĭ plecară în pas gimnasticŭ.

Cât pentrŭ Cornarini, opri uă trăsură, şi porni în fuga mare la regele.

In timpul acesta Vandramin înplinise misiunea cu care fuse îndatorat.

Făcuse semn la vre uă ḑece amicĭ, maĭ opri din drum vre-o alţĭ douĕ-ḑecĭ, şi în capul lor, se aruncă pe sbirĭ care ferecaŭ deja pe Marchisa.

Luidji era transportat de bucurie.

Ellŭ auḑea tumultul ce se formase contra duceluĭ; vedea pe regele furios pentru vana nemulţumire causată lazaronilor sĕĭ; căcĭ ellŭ numaĭ prinsase pe adevĕrata culpabilă.

Sĕ vedea deja, de şi din popul, ministru al poliţieĭ.

Insă putea prea bine să fie făcut nobil; nu este óre privilegiul regilor de a transforma pe ceĭ miserabilĭ în gentilomĭ; când ast-fel este voinţa sa?

Dér tot de uă dată acest serman Luidji se simte lovit de un pumn formidabil.

Ellŭ cade grămadă.

Sbiriĭ fugŭ.

Ellŭ îşĭ perdu simţirea.

Cand deschise ochiĭ, observĕ că cheul este golŭ; aude vuetul de vocĭ depărtat, să vede singur căcĭ prisoniera i se luase.

Ce deşteptare dupĕ un vis aşa de frumos!

Luidji se ridică şi apucă drumu palatuluĭ.

— La drum! ḑisse ellŭ, dacă n'am reuşit, nu e vina mea; voĭ arunca tóte în spinarea ministruluĭ.

Şi plecă cu intenţiunea de a nara tóte regeluĭ.

Marchisa era scăpată.

Dérră Paolo trăsase asupra sa uă respundere mare.

După ce a scăpat pe juna femee din mânile poliţieĭ, cum va scăpa chiar ellŭ?

CAPITOLUL V.

Ministrul poliţieĭ am maĭ spus'o, era destul de rafinat în afacerĭ micĭ.

Ellŭ nu vedea de cât pe celle micĭ, dérră le vedea bine.

Işĭ grimă îndată facia.

Voi să se arate ast-fel regeluĭ, ca să 'ĭ probeḑe ḑelul sĕŭ.

Să presintă portaruluĭ, se făcu cunoscut şi 'ĭ ḑise:

— Adu'ţĭ aminte că tu n'aĭ ghicit cine sunt; dute de află pe regele îndată.

„Iĭ veĭ anunţa că un lazarone voesce să 'ĭ descopere uă conspiraţiune.

„Grăbesce-te.“

Servitorul palatuluĭ îşĭ împlini misiunea.

Regele iubea pe lazaronĭ şi să ştia iubit; nu întârḑiă de a priimi pe acest visitator.

Cornarini fu întrodus.

— Sire, ḑisse ellŭ, nu mĕ recunósceţĭ?

Majestatea sa esamină pe om.

— Nu, pre legea mea, ḑisse ellŭ.

„Unde te am maĭ vĕḑut camarade?“

Familiaritatea regeluĭ era proverbiale.

— O! Sire, strigă ministrulŭ, trataţĭ de camaradŭ p'un lazarone, şi pentru ducele Cornarini nu aveţĭ nicĭ uă dată vre un cuvênt amabil.

„In viitor nu mĕ voiŭ presenta în faeia vóstră de cât în sdrenţe.

— Cum! strigă regele.

„Să fiĭ tu Cornarini?

— Da, Sire.

„M'am deghisat ast-fel, ca să pot pune mâna pe acea blestemată de conspiratóre, pe care am prinso in fine chiar eŭ cu mâna mea.

— Chiar tu!

— Da, Sire.

„Şi Dumneḑeu scie ce buşelĭ am luat.

— A fost dérră bătae?

— Luptă crâncenă, Sire.

„Acea blestemată era însocită de un gigante care distribuea la pumnĭ cu aceaşĭ libertate cu care Majestatea Vóstră distribue facerile de bine.

„Eŭ unu am fost pisat.“

Cornarini arătă regeluĭ un ochiŭ umflat şi uă vânătae destul de respectabilă.

Acesta reflecta.

— Era óre locul tĕŭ d'a te duce acolo, Cornarini? ḑisse regele sever.

„Tu escĭ Ministru.

— Sire, ḑelul m'a facut sĕ uit orĭ-ce consideraţiune; am călcat în picióre orĭ ce demnitate.

— Aĭ gusturĭ de sbirŭ! respunse aspru regele. Nu scĭĭ să rămîĭ Ministru.

„In fine, este ea în mânile vóstre?

— Da, sire.

— Luidji 'ţĭ a dat adjutor?

— Pre legea mea, nu, sire.

»Nicĭ nu 'l am vĕḑut.“

Regele cruntă sprâncenele.

— Este prea straniŭ, reflecta ellŭ, ca Luidji care părea sigur de faptul sĕŭ, sĕ nu scie de acéstă arestare; acest Cornarini minte cu neruşinare.

„Vom vedea.“

Se aude în depărtare un sgomot mare.

— Ce este acésta? întrebă regele.

— Uă emoţiune populară, sire.

Regele asculta.

— Eĭ! scumpul meŭ duce, emoţiunile D-télle îmĭ pare uă curată revoltă.

— Sire, ḑisse ministrul, nu voĭ ascunde Majestăţeĭ Vóstre că popului a voit să libereḑe pe prisoniera şi sĕ o smulgă cu sforţa din mânile sbirilor.

— Drace! esclamă regele.

— Complotul era bine urḑit, să resculară toţĭ de uă dată.

„Am făcut appellŭ la elveţienĭ.

— Damnaţĭ de revoluţionerĭ! strigă Francisc lovind lespedea cu piciorul.

„Iattă turburat şi Neapolul meŭ atît de liniştit!

Regele, cu facia seriósă, medită un moment, pe urmă făcu ministruluĭ acéstă întrebare:

— Ce ómenĭ s'aŭ revoltat?

„Cetăţeniĭ?

— Nu, sire.

— Comercianţiĭ?

— Nu, sire.

— Dérră cine?

Ministrul sĕ ascepta la uă esplosiune; scia că regele compta pe affecţiunea populaţiuneĭ, şi chiar populaţiunea era revoltată.

In fine murmură:

— Lazaroniĭ, sire.

Ochiĭ regeluĭ schinteiaŭ.

— Lazaroniĭ! strigă ellŭ

„Amiciĭ meĭ.

„Lazaronii̯....

„Omenĭ devotaţĭ mie, şi care ’mĭ aŭ probat acésta de uă sută de orĭ....

„Duce, trebue să fi fost prea stângaciŭ; saŭ să fie bătut cine-va vre uă femee, vre un copil din port, să se fie atins de vre un pescar, saŭ că s’a maltratat vre un vagabond.

„Eŭ cunoscŭ populul meŭ.

„Ellŭ nu doresce revoluţiunea.“

Regele scuipă cu dispreţŭ, şi urmă cu forţă.

„Lazaronul îşĭ bate jocŭ de libertate, ellŭ nu voesce de cât independinţa; eŭ ’ĭ o lasŭ.

„D-ta aĭ întărîtat pe săracii̯ meĭ.

„Aĭ fost un neghiob.

„Aĭ fost stupid.“

Sgomotul se apropiă.

Regele priivi pe uă feréstră şi vĕḑu că elveţienii̯ încongiuraŭ uă căruţă.

Pe căruţă era Paulo.

Giur în pre giur popul.

Lazaronii̯ aprinsaseră torţe şi ameninţaŭ de a incendia Neapolul şi palatul.

Regele vĕḑu juna şi frumósa faciă a luĭ Paolo, lungul sĕŭ pĕr blond, profilul sĕŭ pur şi subţire; şi nu se îndoi nicĭ un moment că nu este femee.

Se întórse spre ministru:

— Miserabila ’ĭ o fi fermecat! ḑisse ellŭ; sunt în adevĕr decişĭ d’a o libera cu sforţa.

„Voĭ încerca să ’ĭ potolescŭ.

„Vino cu mine, Cornarini.

Şi regele se apropiă de feréstră.

— Aratĕţĭ costumul şi ascundeţĭ facia, ḑisse Francisc ministruluĭ sĕŭ.

„Costumul tĕŭ le va plăcea.

„Dérră capul...

— Sire, un ministru de poliţie nu este nicĭ uă dată iubit, ḑisse Cornarini cu aer philosophic.

Vĕḑênd pe regele şi un lazarone lêngă dênsul, populul credea că Majestatea Sa voia să arate supuşilor sĕĭ cât iĭ iubesce.

Un tunet de aplaude rĕsună.

Francisc salută.

Făcu semn că voesce sĕ vorbéscă.

Tăcere absolută se făcu în mulţime.

— Amiciĭ meĭ, ḑisse regele, s'a făcut uă arestare; voĭ pĕreţĭ a vĕ interesa de prisonier; acésta 'mĭ este de ajuns pentru ca sĕ mĕ occup de dênsul.

„Il voiŭ interroga.

„Voĭ conferi cu Ministrul meŭ de poliţie, şi dacă interesul statuluĭ va permite, vi se va înapoia strengarul vostru; comptaţĭ pe justiţia mea.“

Regele se prefăcea că nu scie că acel june era femee în ochiĭ sbirilor.

Un strigăt de: E viva el re! se comunică ca trăsnetul prin aer.

Dérră în acelaşĭ timp lazaroniĭ urlară:

— Abasso Cornarini!

„Abasso el Birbanti!

„Abasso el Ruffiano!»

Se auḑi la finit un concert de insulte contra nefericituluĭ ministru.

— O! sermanul meŭ amic, iĭ ḑisse regele, cât escĭ de popular; te aĭ făcut fórte iubit de popul!

Ministrul făcu uă grimasă în cât regele nu putu opri rêsul; iĭ plăcea acéstă demonstraţiune contra ministruluĭ; căcĭ dacă ar menţine arestarea (cea ce avea de gând), tótă critica cădea asupra duceluĭ.

— Ordonă! ɋisse regele, de a se rĕspândi nuvella că noĭ nu am arestat un june din port, ci uă femee acusată de conspiraţiune.

„Să se vorbéscă chiar de tentare de înveninare asupra persóneĭ melle.

„Când vor afla că eraŭ să fie lipsiţĭ de regele lor, lazaroniĭ vor cere capul culpabiluluĭ.“

Ministrul se supuse.

In momentul acesta apăru regina.

Dênsa era neliniştită.

Regele o reasigură.

Introduseră pe Paolo.

Ellŭ intră cu fruntea senină, cu buɋele ɋêmbitóre, şi cu ochiĭ clipind de rĕutate.

Nu avea aerul încurcat! o! nu.

Ellŭ călca cu uă insolenţă, gracià tapetelor Majestăţeĭ Sélle, şi înainta cu tactŭ de gentilom în facia regeluĭ mirat.

Spre maĭ mare mirare a assistenţilor, işĭ desfăcu legăturile din uă singură mişcare.

Avea nesce mânĭ aşa de micĭ în cât scăpară cu uşurinţă din frînghiile gróse.

Işĭ scóse boneta cu un gest nobil şi răpitor, pe urmă sĕ înclină până la pământ în facia regineĭ, care concepu la moment un interes bine-voitor pentru dênsul

Era un june aşa de frumos!

Şi regina Neapoleĭ se lăssa a fi atrasă cu uşurinţă de prestigiul frumuseţeĭ.

Paolo făcu regelui o reverință cum nu o putea face ceremonialul celui mai rafinat; pe urmă, profitând de mirarea generală, dise cu o voce armoniósă și limpede:

— Sire, cei mai umili și cei mai devotați supuși ai Majestății Vóstre depun omagiile lor la piciórele Vóstre, triști că a fost aşa aici prin silință, fericiți de a se supune la dispoziția Vóstră.

Gheograful spuse acésta atât de galant în cât sedusese pe regele.

Regele era încântat.

Vocea, ochii, timbrul erau de o fragețime armoniósă; acéstă muzică legăna urechea regelui; Francisc era dezarmat.

— Colegii, urmă Paolo, de a juca pe Excelența sa, ducele de Caracciol, să atesteze că am făcut tot ce am putut pentru a înveseli poporul.

— Adevărat este acésta? întrebă regele.

— Trebue să mărturisesc, sire, răspunse ministrul.

— Și acum, urmă Paolo, cer justiție; n'am meritat nici o dată o asemenea arestare.

„Sunt june.

„Am bătut patrula.

„Am ridicat vălul la arendarițe.

„Am forțat chiar pe Excelența sa, pe cât timp nu știam cu cine aveam a face.

„E culpa Monseniorului care spunea că e un mod de râs.

„Iacă.“

Regele se întórse:

— Adevărat este dar că ai jucat rolul acesta?

— Sire, era....

Tactul luĭ Paolo făcea pe Cornarini să 'şĭ pérdă echilibrul.

Ellŭ tremura.

Paolo urmă:

— Intr'un cuvênt, n'am făcut de cât strengăriĭ nedemne de a ocupa un rege şi uă regină mare; 'mĭ este ruşine chiar că am atras asupra mea augusta lor atenţiune.

— Dérră, ḑisse regele. escĭ acusat că escĭ femee, că aĭ conspirat, că....

— Eŭ! strigă Paolo.

»Eŭ! uă femee.

„O. sireĭ dacă aşĭ cuteḑa.

— Ce aĭ face?

— Sire. nu voĭ cuteḑa.

„Aĭ ordona să mĕ spênḑure.“

Paoln avea un coragiŭ infernal; cunoscea caracterul regeluĭ şi al regineĭ; scia că un adevĕrat lazarone potea să cuteḑe mult la curtea Neapoleĭ.

A face pe regele se râdă....

Era a 'şĭ căştiga causa.

— In fine, ce cerĭ tu?

— Nu cer, sire, ofer de a proba că nu sunt uă conspiratóre.

— Aĭ probe?

— Probă sigură, sire.

— Dă-o.

— Sire, este fórte cuteḑător cea ce voesc să fac.

— In fine, trebue să te justificĭ.

»Ḑicĭ că aĭ probă că nu escĭ uă carbonaristă?

„De ce şovĕescĭ?

— De temp ce regele ordonă, aşĭ fi criminal de a nu mě supune.

Şi Paolo prefăcându-se ruşinos, prefăcânduse că roşeşte, făcu un gest, nu, uă mişcare,..... ba nu..... nu nimerim cuvêntul.

Orĭ cum ellŭ dete curţeĭ întregĭ uă probă nerecusabilă că nu putea fi cea ce se pretindea: Un conspirator... se póte....

Dérră uă conspiratóre... nu.

Regele isbucni de rîsŭ.

Regina ascunse óre-care emoţiune.

Colonelul de elveţianĭ hohotea.

Ministrul Cornarini spumega de furie.

— Infame!

»Miserabile!» strigă ellŭ.

Paolo îllŭ měsură cu dispreţŭ.

— Te găsesc prea cuteḑător, ḑisse ellŭ, de a te supěra pe mine pentru că m'am supus regeluĭ.

„Regele a ordonat.

„Eŭ m'am supus.

„Majestatea sa a judecat că dela un copil ca mine, lucrul nu va avea consecinţe."

Regele era încântat.

Ellŭ iubea pe lazaronĭ.

Iĭ găsea de spirit.

Era răpit de Paolo.

Se ridică.

— Duce, ḑisse ellŭ, te aĭ amăgit.

„D-ta meriţĭ a fi pedepsit.

„Dérră cine eştĭ tu băete?

— Regele Greveĭ!

— Adevěrat?

— Vețĭ vedea, sire..

„Dupĕ voĭ, sunt domnul şi stăpênul tutulor ómenilor din port.

Şi alergă la feréstră.

— Camaradĭ, strigă ellŭ; Majestatea Sa a recunoscut erórea ministruluĭ sĕŭ pe care 'l destitue pentru nedibăcia sa.

„Regele 'mĭ dă libertatea.“

Uă acclamațiune nefinită urmă acesteĭ proclamărĭ.

„Trăéscă Francisc!

„Trăéscă Paolo!

»Jos Cornarini!

Pescariĭ, lazaroniĭ, uvrieriĭ, se îmbrățişeaŭ, danțaŭ, se înveseleaŭ!

Nicĭ uă dată nu s'a vĕḑut un assemenea entusiasmu.

Regele auḑise frasa luĭ Paolo.

Trebui să ea un partid; să decise pentru clemență şi făcu gracie cu spirit şi majestate.

„Vox populi, vox Dei.

„Noĭ, rege allŭ Neapoleĭ şi allŭ Siciliei, din grația luĭ Dumneḑeu, am decretat şi decretăm ce urméḑă:

„Ministrul nostru de poliție, ducele de Cornarini, comițênd uă arestare illegalĕ, este destituit din funcțiunile sélle; va plăti uă amendă de uă miă ducațĭ, şi un focŭ de bucurie va fi ars poporuluĭ meŭ în contul duceluĭ, pentru ca supuşiĭ meĭ să fie despăgubițĭ de demonstrațiunea ce aŭ trebuit a face, pentru ca să lumineḑe justiția mea.

„Cât pentru Paolo îllŭ condamn a fi biciuit, pentru că a comis uă necuviință în facia nóstră; însă îĭ confirmăm titlul sĕŭ de rege allŭ Greveĭ.“

Toțĭ asistențiĭ, afară de ducele, strigară într'o voce: Trăéscă regele!

Paolo, tot cutedător, sĕ înclină în facia regeluĭ pe urmă în facia regineĭ.

Ellŭ înclină un genunche și 'ĭ ḑisse:

— Dómnă, sunt un copil; ar fi ridicul de a lipsi la tóte usurile, lăsând ca acest copil să fie bătut de vre un nătărăŭ.

„De ordinar mamele pedepsesc copiĭ rîsgîiţĭ.

„Eŭ sunt orfelin.

„Voĭ sunteţĭ mama tutulor Neapolitanilor, și vĕ cer ca uă gracia imensă, de a fi biciuit de mâna Vóstră regală."

De acéstă cale, nimenĭ nu se maĭ putu opri; toţĭ începură să rîdă

Regina chiar, află motivul atêt de original, în câtŭ păru a fi gata să acorde favórea reclamată cu atâta impertinenţă.

Regele făcu singurul lucru ce era de făcut.

Ellŭ ḑisse luĭ Paolo:

— Te dispens de penalitate; ea ar fi prea dulce; prefer maĭ bine să fiŭ clement.

„Mergeţĭ, Domnilor."

Toţĭ eșiră.

Paolo, îndată ce apăru fu ridicat, purtat în triumf, și preumblat prin tot Neapolul.

In timpul acesta Luidji sĕ presintă la regele.

— Eĭ bine? 'ĭ ḑisse Francisc.

— O! Sire, ministrul Vostru prin neghiobia sa m'a făcut să 'mĭ scape culpabila din mână.

Şi 'ĭ nară tóte celle urmate.

Terminênd adăogă.

— Si acéstă femee, sire, este marchisa de Desenzano, capul carbonaristelor.

„Sunt disperat.

— Escĭ ministrul meŭ de poliţie, chiar din momentulŭ acesta, ḑise regele luĭ Luidji.

„Te facŭ nobil.

„Si ast-fel nu ne vor maĭ scăpa carbonariştiĭ....

Si în realitate,—istoria a probat-o în destul;—nuoul funcţionar se arătă demn de favórea stăpênuluĭ, graciă curagiuluĭ sĕŭ.

Incarcerările şi şi înpuşcările neaŭ dat probe.

Mulţimea ducea pe Paolo în triumf.

Ea alergă la ospelul Cornarini.

Pretindea focul de bucurie.

Intendentul ex-ministruluĭ anunţă că căruţe încărcate cu lemne saŭ trimes la port, şi că acolo stĕpênul sĕŭ va distribui popululuĭ sumele ordonate de rege,

Mulţimea se strecură prin strade, formând un cortegiŭ sgomotos idoluluĭ eĭ.

De uă dată se vĕḑu un gigante strebătând mulţimea, ca uă navă despica valurile.

Era Vandramin.

Se apropiă de amicul sĕŭ, îllŭ luă pe enormiĭ sĕĭ umerĭ în aplaudele tutulor, şi valul de popul porni de a lungul stradelor principale alle Neapoleĭ.

Dérră între june şi colossŭ se schimbă un dialogŭ interessant.

— Aĭ scăpat-o? întrebă Paolo.

— Da.

— Mĕ asceptă?

— Da, peste cincĭ ḑille.

— Unde va fi brickul?

— La capul golfuluĭ de Baïa.

— Vandramin, aĭ observat tu facia eĭ când vorbea de mine?

— Da, respunse gigantele.

Şi cu multă bunătate ca tot d'a una când era vorba de amicul sĕŭ saŭ de fericirea sa, ellŭ adăogă:

— Te iubesce.

— Credĭ?

— Sunt sigur.

Paolo cunoscea pe Vandramin.

Scia că instinctul gigantuluĭ nu se putea amăgi asupra acesteĭ cause principale.

— La port! disse ellŭ.

Vandramin apucă drumul portuluĭ.

Ca să pótă face acésta, trebuea să trécă pe la palatul regeluĭ.

Când se audi mulţimea, Majestăţile lor fură prevenite, şi şedură la feréstră.

Póte cine-va judeca de acclamările cu care aŭ fost salutaţĭ.

Paolo aflându-se sub feréstră, salută în mod princial perechea regală.

Pe urmă trimise cu mâna uă sărutare regineĭ.

— Ce încântător june! esclamă acésta.

Italianul are particularităţile luĭ difficil de reprodus, aci maĭ cu sémă.

— Un strengar bun de spândurat! dissé regele.

— De ce, sire?

— Eĭ! Dómnă, blestematul are cutedare.

— Şi spirit.

— Şi graţiă.

— Şi tot ce place 'n fine.

— Atuncĭ, de ce să fie spênḑurat?

— Pentru că este maĭ rege de cât regele, Dómnă.

— Mititel rege.

— Va cresce.

— Si ce voescĭ să facĭ?

— Să las să trécă câte-va ḑille, şĭ să spun luĭ Luidji să mĕ scape de ellŭ.

»Se va rĕspândi sgomotul că Cornarini 'şĭ a rĕsbunat asupra luĭ.

»Ducele, va scăpa póte cu uă bună lovitură de cuţit.

— O! sire, ce păcăt!

— Pentră ducele?

— Nu, pentru copil.

— Dómnă, şi eŭ găsesc pe acest ragazzo amabil; dacă ar fi nobil ţi 'l aşĭ da de pagiŭ, şi D-ta 'l aĭ ataşa persóneĭ D-tale.

„Dar eŭ îmĭ cunoscŭ ómeniĭ.

„Acesta are popularitate, ar face revoluţiuni; este un Masaniello ce cresce.

„Va muri.

„Imĭ pare rĕŭ.

„Din nefericire însă, trebue.

„S'apoĭ cea ce nu sciam şi cea ce am aflat maĭ pe urmă, este că a apĕrat pe Marchisa de Desenzano.

„Este necesariu de a mĕ scăpa de dênsul."

Regina suspină.

Ea se retrase.

Regele orḑonă să vie Luidji.

Nuoul Ministru sĕ presintă.

— Dragul meŭ, îĭ ḑisse regele, care nu trata nicĭ uă dată pe acest miserabilŭ de cât cu cea maĭ mare familiaritate, regina eşi d'aici în momentul acesta; veĭ pune să fie observată.

„Va da vre uneĭ dame vre un cuvênt pentru micul Paolo, care este prea periculos.

„Nu trebue ca cuvêntul acella sĕ adjungă la destinaţia sa; şi trebue ca dama de palat să susţină că 'şĭ a înplinit comisionul, pentru ca regina sĕ aştepte câte-va ḑille respunsul.

„Şi pentru că nu póte aştepta nedefinit, veĭ face ca se afle în vre uă diminéţă că micul a fost înnecat.

»Este probanil că ducele Cornarini a făcut faptul, de care 'mĭ va părea prea rĕŭ.

„M'aĭ înţeles?...

Da, sire.

Din nefericire pentru Paolo, Marchisa nu 'l putea vedea de cât peste cincĭ ḑille pe bordul brickuluĭ.

CAPITOLUL VI.

Paolo şi amicul sĕŭ sosiră la port.

Rugurile ardeaŭ deja, luminând mulţimea de nave care să întindea în depărtare.

Paolo ḑări brickul depărtat, vêntul îĭ era contrariŭ. Se lupta din tóte puterile ca să rămîe depărtat de ţĕrmŭ.

— Bine! îşĭ ḑisse junele.

„Este încă timpul de a 'l ajunge; câţĭ-va lopătarĭ bunĭ, uă barcă şi voĭ fi acolo."

Populul se adunase sub uă casă la ferestrele căreia sĕ arĕtă intendentul domnuluĭ Cornarini gata a începe distribuirea.

Toţĭ adoraŭ pe Paolo.

Dérră adoraŭ şi Dubloniĭ.

In momentul acesta se ocupaŭ maĭ mult de aceştia de cât de regele Greveĭ.

Junele chemă câţĭ-va intimĭ; îĭ rugă să 'l conducă la brick.

Eraŭ nişte jalpanĭ nervoşĭ.

Eĭ împrumutară luntrea cea maĭ bună fără a 'şĭ cere voe; Paolo se aşeḑă la cârmă, Vandramin îllŭ însoţi; vasul sbura pe valurĭ.

Intr'uă oră ajunse brickul.

Marchisa cunoscu pe salvatorul eĭ, şi Vandramin şi Paolo fură traşĭ pe navă.

Dupĕ nenumĕrate adiorĭ, barca reluă direcţiunea spre portŭ.

Căpitanul brickuluĭ priimi cu multă bună voinţă pre ceĭ duoĭ junĭ, maĭ cu sémă pe Vandramin pe care 'l admira.

Cât pentru marchisa ea primi pe Paolo în cabina eĭ.

Junele era ceva emoţionat.

Ea, era profund turburată.

La lumină adoră profilul admirabil al juneluĭ, ţinuta sa de gentilom şi manierele sélle delicate.

Se simţea atrasă spre dênsul de uă tandreţe neînvinsă.

Ellŭ sforţa simpatia eĭ, îĭ subjuga inima, îĭ sbura sufletul la prima vedere.

Orfelină, nu putuse iubi rude necunoscute; ca soţie, nu stimase de cât pe sociul eĭ; nu avusese copiĭ.

Simţea tóte forţele fiinţeĭ sélle sguduinduse şi repeḑinduse spre acest frumos june blondin, şi căută a înnăbuşi acéstă explosiune.

Era prea ambarată pentru a 'ĭ vorbi, şovăia între denumirea de amicŭ, de june şi de Domnule.

Se decise pentru acesta, atît de viril i se părea acest copil.

— Domnule iĭ ḑisse ea, aĭ câscigat eterna mea recunosciinţă.

„Ce pot face pentru Dumnéta?

— Nimic, ḑisse Paolo, cu mândrie.

— Escĭ prea generos.

„D-ta fugĭ de patria D-tale, escĭ compromis, proscris.

„Eŭ sunt avută.

„Lassĕ-mĕ să 'ţĭ facŭ cariera.

— Imĭ voĭ face-o eŭ însumĭ, ḑisse Paolo ḑêmbind sarcasticŭ dérră cu siguranţă.

„Te mirĭ, nu e aşa Dómnă, că un june refusă adjutor şi protecţiune?

„D-ta îţĭ ḑicĭ: Acest copil este inamorat de sine însuşĭ.

„Desamăgeştete.

„M'am pus la probă.

„Sciŭ că valoreḑŭ mult.

„Sunt bun marinar.

„Sunt 'cuteḑător.

„Am îndemânare.

„In Vandramin possed uă forţă fisică colosală.

„Astă séră am făcut uă revoltă, am turburat Neapolul, aşĭ fi putut detrona pe Francisc, un rege pe care D-ta nu 'l iubescĭ.

„Am apărut în facia acesteĭ Majestăţĭ.

„Am sforţat-o de a 'mĭ da libertatea, de a 'mĭ accorda destituirea unuĭ Ministru confirmând titlul meŭ popular.

»Am jucat rolulŭ unuĭ Masaniello de Patru-spre ḑece anĭ, cu aceaşĭ cuteḑare ca şi acest eroŭ, însă cu maĭ mult spirit.

„Am spus uă impertirenţă regineĭ care e nebună după mine.

„Tóte acestea pentru că escĭ încântătóre, pentru că mĕ interesam de dumnéta fără a ştie pentru ce.

„In fine, iată-mĕ.

„Şi scií D-ta ce voescŭ.

„Innainte de a te întêlni, voiam sĕ părăsescŭ Neapolul, să cutreer lumea, să esecut fapte mǎreţe.

»Intenţiunea mea era şi este de a mĕ duce în Algeria, singurul port unde piraterìa este încă tolerată.

»Voescŭ un nume illustru.

„Voescŭ sĕ fiŭ uă dată beiul regenţeĭ; voescŭ să guverneḑŭ, simt că am energia pentru acésta.

„Voĭ mări domenul meŭ printr'uă politică ce n'aĭ putea bănui, şi care 'mĭ aŭ fost inspirată prin citirea uneĭ cărţĭ; mĕ voĭ face reformatorul Coranuluĭ; în numele religiuneĭ şi susţinut de uă armată, voĭ cuceri Tunisul şi Marocco....

„Pe urmă.... voĭ vedea."

Paolo, terminândŭ acestŭ „voĭ vedea...." făcu unŭ gest, şi fruntea'ĭ senină impresionă pe Marchisa.

Ea rĕmase înmărmurită de acéstă întindere de vederĭ şi de elocinţa cu care eraŭ esprimate.

Cu uă mişcare repede, ea 'i luă mâna, îllŭ trasse la dênsa şi 'ĭ ḑisse cu uă voce neresistibilă şi uimitóre.

— Sunt de 18 anĭ.

„Sunt vĕduvă.

„D-ta escĭ de 14.

„Escĭ liber.

„Te înţeleg şi cred în D-ta.

„Voescĭ să fiĭ fratele meŭ cellŭ maĭ mare?

„Eŭ mĕ devotedŭ uneĭ cause marĭ; D-ta veĭ servi-o cu mine împreună, şi veĭ avea uă pagină mare în historie.

„Voescŭ să liberedŭ Italia.

— A se devota cine-va pentru populul sĕŭ, este uă neghiobie, ḑisse Paollo cu uă convingere profundă. Liberatoriĭ sunt tot-d'a-una martirisaţĭ de către ceĭ liberaţĭ.

„Afară de acésta; nu veĭ reuşi.

„Italia nu este gata.

— Refuḑĭ! ḑisse ea cu espresiunea uneĭ regretărĭ profunde.

— Din contra. priimescŭ! ḑisse ellŭ.

„Dérră priimescŭ din causa D-tale; pentru că mĕ atragĭ fără voea mea; pentru că, în facia Dumitale, raţiunea 'mĭ pere pi numaĭ inima 'mĭ vorbesce.

„Priimescŭ, gata de a muri pentru Dumnéta, dérră nu pentru uă patriă care va fi de sigur ingrată.

„Iată mâna mea; pactul este făcut.

— Iţĭ mulţumescŭ, esclamă juna femee.

„Iţĭ mulţumesc că mĕ priimescĭ de soră; şi nicĭ uă dată vre un frate nu va maĭ mult iubit de cum te voĭ iubi eŭ.“

Ea 'l sĕrută pe frunte; dérră ellŭ îĭ coprinse gâtul cu ambele sélle bracie, şi o sărută cu aviditate.

Când se degagiă de strênsul sĕŭ, era deja subjugată.

Ellŭ observă acésta, îĭ sărută mâna cu maĭ multă reţinere şi se sui pe podul naveĭ unde află pe Vandremin.

— Eĭ bine? îllŭ întrebă acestă.

— Sunt fratele eĭ până cândŭ voi deveni amantŭ, ḑisse Paolo.

„Mĕ va iubi cum trebue să fie iubit un bărbat, când îĭ voĭ proba că nu maĭ sunt copil întru nimic.

Şi marchisa murmura:

— Numaĭ de n'ar voi să fie pentru mine alt-ceva de cât cea ce vroesc eŭ; sunt prea imprudentă.

„Am cedat entusiasmuluĭ, farmeculuĭ, vorbelor sélle magnetice....

„In fine! s'a făcut.»

Pe urmă consultându-se;

— Nu este de cât un copil! ḑisse ea.

„Dérră auḑindu'l cine-va vorbind, ar crede că este de treĭ-ḑecĭ de anĭ!»

Se sui şi dânsa pe podŭ.

Paolo o vĕḑu şi şeḑu lêngă dênsa.

Conversară.

Ellŭ o încânta.

Cuvintele sélle fermecătóre îĭ legănaŭ imaginaţiunea precum valurile legăna uă navă.

Era un timpŭ minunat.

Mediterana, când este liniştită se asémănă unuĭ lacŭ.

Vêntul înbalsamat de parfumurile ţermuluĭ acoperitŭ de lămâĭ şi portocale, umfla pânḑele; dérră suflarea sa uşóră abia făcea să unduleḑe imensul basin de apă în care se reflecta cerul senin al Italieĭ.

Pe orisonte, sórele dispărut, respândea încă raḑe purpuriĭ asupra câtor-va nuorĭ auriţĭ şi coloraţĭ cu uimire; azurul ceruluĭ şi allŭ apeĭ eraŭ despărţiţĭ printr'uă panglică de aur cafenie şi strălucind de un efect prodigios.

Brickul abia balansat de mişcările undelor adormite, aluneca pe mare, lăsêndŭ urme argintiĭ care se perdeaŭ în depărtare într'uă lungă panglică de nor transparinte. Atmosfera era încărcată de profume sărate care se amestecaŭ cu deliciósele profume alle florilor şi fructelor de pe ţĕrm.

Profume terestre!

Profume maritime!

Era uă serată splendidă!

Marchisa respira, pre lêngă profumele imbătătoare rĕspândite în aer, şi încolţirea amoruluĭ ce esală uă inimă care să desvoltă pentru prima óră sub uă privire de femee.

Ellŭ îĭ arĕta atîtea flacăre în frumoşiĭ sĕĭ ochĭ limpeḑĭ, zuriĭ şi profunḑĭ, adormea aprinderile sélle printr'ua candóre de facià aşa de amagitóre, ascundea în încreţiturile celle maĭ ascunse alle sufletuluĭ sĕŭ cu uă cuteḑare instinctivă atêt de periculósă mângâerile priviriĭ şi alle vociĭ sélle în cât ea se lăsă fără voe a fi transportată în farmecul acesteĭ dulcĭ uimirĭ.

Ea se supunea, uitând de a se apĕra.

Déră un incident spulberă ilusiunea.

Căpitanul veni la Paolo cu un aer straniŭ şi 'ĭ ḑisse cu intenţiune:

— Frumos timp, nu este aşa, june.

— Nu! respunse acesta ridicânduse şi priivind cerul. „Liniştită acum, Mediterana va fi furiósă peste puţin! „Iţĭ preḑicŭ uă tempestă în timp de douĕ ore! „Uă tempestă teribilă!

„Eattă un punct alb pe orizonte care trebue se fie d'asupra stânceĭ Capri, insula nu se maĭ vede; dérră calculeḑŭ dupĕ direcţiunea eĭ.

„Acellŭ nuorŭ este un semnŭ sigur de uragan.

— Alergăm vre un pericul? întrebă Marchisa cu sânge rece.

—Acela de a naufragia! respunse căpitanul cu cellŭ maĭ mare sânge rece.

„Eram de părerea domnuluĭ.

— Atuncĭ, se mergem la Gaëta, ḑisse Marchisa.

— Imposibil.

„Nu vom putea sosi.

„Furtuna ne vă adjunge înainte de a ne putea adĕposti; vom avea vêntul în faciă.

„Este maĭ bine de a fugi spre furtună cu vêntul la spate şi de a încerca pe urmă să găsim un refugiu; póte vom sosi la timp ca să ne putem adĕposti în vre un port.

„Dacă vom lipsi intrarea portuluĭ de Gaëte; am fi ca şi perduţĭ; pentru că aceste isbirĭ de mistral*) durédă de ordinar maĭ multe ḑille, şi uă navă mica ca a mea nu ar putea resista mult timp la assemenea sguduirĭ.

Şi ellŭ plecă să dea ordine.

Paolo privea pe Marchisa:

— Veĭ vedea dacă unul din aceştĭ ómenĭ mĕ va putea întrece! ḑisse ellŭ, îmbracăte cu vestmintele dumitale celle maĭ călduróse; şi să remânem pe pod.

Voescŭ să fiŭ aprópe ca să te pot scăpa.

»Nava s'ar putea înneca tot de uă dată, şi n'aĭ avea timpul de a maĭ părăsi cabina.

Şi sperĭ D-ta de a mĕ scăpa, scumpe Paolo, dacă am naufragia în mijlocul măreĭ?

— Nu! ḑisse ellŭ.

---

*). Vêntŭ de nordŭ.

„Nicĭ uă barcă nu ar putea resista.

»Dérră îţĭ pot face un serviciŭ mare.

— Care?

— Sĕ 'ţĭ sdrobescŭ creeriĭ, ca să te cruţŭ de agonie.

Marchisa privia pe june cu admirare.

— Este fapta uneĭ anime de bărbat cea ce voescĭ să facĭ, strigă ea, îţĭ mulţumesc şi compteḑŭ în tine.

In timpul acesta căpitanul luase precauţiunile necesariĭ, şi ca adevĕrat american, ordonă echipagiuluĭ sĕŭ de a prepara brânele de salvare de care avu grije de a se aprovisiona; beu uă înghiţitură de rum dênd şi tutulor cellor lalţĭ; pe urmă luă port vocea.

Uraganul sosea în galop.

Nuorul albŭ, înnainte-mergător allŭ Mistraluluĭ, crescu, acoperi orisontele întreg, ascunse stelele şi produse un întunerecŭ profund.

Uă linisce domnea, preludiul uneĭ isbirĭ de vênt!

Oră solemnă pentru un echipagiŭ!

Lupta va începe între uă mână de ómenĭ suită pe un vas debil, contra măreĭ furióse şi a vêntuluĭ turbat.

Intre abis şi marinar, uă distanciă numaĭ de câte-va blănĭ! uă isbire şi totul era perdut!...

Nimenĭ care n'a vĕḑut, nu va putea da uă idee despre forţa cu care bate Mistralul.

Acesta este un vânt de nordŭ care pe fie-care anŭ face pustiirĭ necalculabile în Provansa.

Pre pământ, reduce nelocuibilă şi necultivabilă uă vale imensă, şesul dela Crau, care nu este adĕpostit de isbirile aripelor sélle ce ridică petre enorme şi le preumblă în vêrtegiurĭ desse pe acéstă regiune vastă de care se isbesce călătorul surprins de furtună.

Pe mare miĭ de nave se sdrobescŭ în porturĭ şi în apropierea ţĕrmuluĭ; pe mare, elle dănţuescŭ, sermanele cojĭ de nucă, pe vârful valurilor, care le înpingŭ spre stâncĭ şi le sdrobescŭ în miĭ de bucăţĭ.

Mistralul!...

Singur acest cuvânt face pre marinariĭ ceĭ maĭ bravĭ să se înfiorede,

Timpul, atêt de frumos un moment 'nainte, se posomărîse.

Nuoriĭ crescuseră într'uă clipă; immobilĭ pe cerŭ, eĭ să întinsaseră, înşiraţĭ unul de altul; pe urmă luaseră acea culóre de aspect ameninţător.

Vênt nu era încă!

Pândele slăbite se loveaŭ de a lungul catartelor fără ca să reuşéscă a se umfla, acéstă şuerătură a pândeĭ lovită de lemnŭ este sinistră.

Uă navă sémănă atuncĭ uneĭ paserĭ vulnerate, care dă din aripe 'nainte de a 'şĭ da ultimul suspin.

Mateloţiĭ îmbrăcaseră hainele de pândă cătrănită şi şi aşteptaŭ cu braciele încruţişate, cu ochiĭ pe horizonte; eĭ nu se mişcaŭ, dérră simţeaŭ (precum dicŭ) uraganul d'asupra capuluĭ lor.

Straniŭ lucru!

Nu era vênt,—şi marea avea deja undulaţiunĭ viuĭ albite de spumă; vêntul bătea în depărtare şi mişcarea valurilor se întindea pe locurĭ unde nu sufla încă.

Gemete surde eşaŭ din sênul apeĭ! voce lamentabile ce plângeaŭ mórtea precum óre-care cânĭ urlă pe lêngă marginea cimitirelor!

Tot de uă dată spuma fu măturată de uă isbire de vânt! Intr'uă clipă brickul fu adjuns; tempesta îllŭ [illegible]congiura.

Pânde, catarte, funiĭ, tóte se încovĕiară, tóte trosnea, tóte gemeaŭ sub acéstă primă atingere a uraganuluĭ, nava se plecă spre înnainte, ca un copilŭ strânsŭ de un gigante.

Remase un moment ast-fel plecată, umilită şi ca sdrobită de isbire; pe urmă se îndreptă, şi supusă, alergă cu uă repeḍiciune înfiorătóre!

Nicĭ uă dată armăsarŭ de arabia cu pinteniĭ călăreţuluĭ înfipţĭ în vintre nu ar putea alerga maĭ repede de cât nava coprinsă de Mistral; pentru că acest vênt teribil, smulge valuluĭ nava care abia maĭ atinge apa, alergând pe crestetul sĕŭ.

Capitanul ordonă să se strêngă tóte pênḍele afară de un foca şi un colţŭ allŭ pênḍeĭ dinapoĭ; ellŭ era la cârmă, avênd pe Paolo lèngă dânsul.

Nu departe de acoló pe uă bancă solid prinsă şedea Marchisa ţinânduse de capul uneĭ frînghiĭ ca să resiste isbirilor vântuluĭ.

Era puţin palidă, dérră surâdea surâsurilor acestuĭ frate adoptiv, pe care câte-va ore de deliciŭ îl făcuseră deja atât de scump.

— Ne ţinem bine! ḍisse capitanul juneluĭ; ce creḍĭ? Să tentăm intrarea în Gaëta?

— Nicĭ să te gândescĭ, respunse ecesta; vom alerga drept spre Palermo, şi vom fi acolo maĭ curênd de cât un vapor pe timp frumos; numaĭ dacă....

— Nu vom fi rĕsturnaţĭ pĕnă atuncĭ; ḍisse căpitanul. Şi adăogă vĕḍênd tempesta crescênd:

— Mare minune dacă vom remâne d'asupra pĕnă atuncĭ.

Vêntul crescea din ce în ce pênă când atinse acellŭ grad de forţă când stâncile pe pămênt şi navele pre mare, sunt fire de pae pentru dênsul.

— Eattă destul pentru astă-ḑĭ, ḑisse Paolo căpitanuluĭ.

Din momentul când uraganul crescu, fu imposibil de a se maĭ înţelege cine-va; eraŭ sgomote aşea de potinţĭ în cât vocea omenéscă se perdea chiar născênduse pe buḑe.

Fie-care marinar se agăţase de câte uă frînghie, şi nu se gândea de cât a se încleşta bine de dênsa.

Marginele naveĭ isbite cu prea multă repeḑiciune trosneaŭ formând d'asupra eĭ bolte de apă.

Câte-uă dată, brickul culcat pe apă de greutatea vêntuluĭ, tăia valul în locŭ de a 'l urca, alergând periculul de a fi înghiţit; altă dată, erra isbit de vênt illŭ ridica pre vârful unuĭ munte de apă pe care 'l urcase cu fericire, pe urmă recădea cu tótă puterea greutăţeĭ sélle, în mijlocul uneĭ urme înguste formate de douĕ valurĭ succedate.

Atuncĭ unul din valurĭ se aruncă pe prură şi o mătură dintr'uă margine până la cea laltă.

Echipagiul abia putea resista acestor isbirĭ care sdrobeaŭ prăjinele şi sguduiaŭ catartele.

Orele treceaŭ încet şi mortale; posiţiunea era oribilă.

Peste putinţă de a se repausa, da a scobori în camere pentru a căuta un adĕpost; naufragiul putea urma în fie-care moment şi toţĭ trebuiaŭ să fie pe punte.

Fie-care îşĭ legase brâulŭ de siguranţă în giurulŭ corpuluĭ sĕŭ; eraŭ gata şi se aşteptaŭ la orĭ-ce.

In aceste crĭse prelungite, marinariĭ ceĭ maĭ bunĭ slăbescŭ adessea, curagiul iĭ abandonă.

Apa de mare ce udă corpul, are uă acţiune chimică, tonică la început, dérră periculósă când se prelungeşte; ea moae şi umflă pelea, usédă tótă seva vitale.

Pre urmă vêntul tae şi biciueşte facia neîncetat, orbind şi obosind; legănările şi rostogolirile turbură stomacul şi irită nervele, totul contribue a slăbi pe om şi a 'l arunca într'uă amorţire complectă.

Paolo se arătă curagios.

Ellŭ voea să probeḑe Marchizeĭ spusele sélle, pe când acésta tremura simţinduse consumată de terore.

Femeile celle maĭ brave sunt debile în pericole phisice.

Cine le încuragiaḑă în assemenea crise, cine le consolă şi le protege, îşĭ câscigă un imperiŭ asupra lor.

Paolo, întinse maĭ mult de douĕ-ḑecĭ de orĭ colţul manteleĭ sélle Luidjieĭ ca să o cruţe de apele valurilor isbinde; sub uă ploie de apă de mare ce şerpuia pe punte, ellŭ uă încălḑea cu sărutărĭ înfocate; şi, cu tot frigul, frica şi disperarea, ea tresărea sub mângâierile sélle.

De uă dată se ivi cea ce pe mare se numesce uă acalmare.

Spre şése ore diminéţa, un fellŭ de linisce urmă acesteĭ lupte desperate; era un moment de potolire amăgitóre.

Căpitanul anunţă că se va ivi o isbire maĭ redutabilĕ de cât cele de pĕnă aci; şi că pe urmă uraganul se va potoli.

Invită pe fie-care de a se ţine bine; şi consilia în caḑŭ de a naufragia, de a căuta să se împreune pentru a înnota în companie; associarea, chiar în aceste momente supreme este folositóre, dênd tot-d'a-una maĭ multă forţă colóneĭ prin adjutorul dat unul altuia.

Mulţumită brênelor de plutit, resursă preciósă, şi adesse-orĭ neglijată de marinarĭ, fie-care se putea susţine d'asupra apeĭ.

Abia înghiţiră de câte-va orĭ din pesmeţĭ, şi beură puţin rom, şi uraganul reîncepu.

De astă dată fu teribil.

La prima isbire catartul cellŭ mare fu sdrobit.

Ellŭ căḑu cu sgomot, făcu nava să se aplece ameninţând de a sdrobi parapetul.

Căpitanul nu putea părăsi cârma.

Paolo, Vandramin şi duoĭ matelоţĭ curagioşĭ luară câte un topor, şi câteşĭ patru tăiară frânghiile ce legaŭ catartul; acesta căḑu în mare.

Brickul se îndreptă.

Marchisa vĕḑu cu mirare cutesarea despre care Paolo dase probă în acéstă circumstanţă

Ellŭ crescu cu treĭ palme maĭ mare în ochiĭ eĭ.

Un moment în urmă, se sdrobi şi catartul a duoilea.

Acésta se prevĕḑuse.

Aceiaşĭ marinarĭ căutară a 'l desbina ca pe cellŭ din tâiŭ; dérră un val de apă iĭ surprinse şi 'ĭ spălă pe toţĭ de pe punte.

Numaĭ duoĭ ómenĭ, Paolo şi Vandramin, remaseră agăţaţĭ, şi urmară singurĭ lucrarea cerută.

Marchisa iĭ creḑu perduţĭ; ea se simţea coprinsă de uă disperare imensă.

In fine, graciă devotamentuluĭ lor, catartul al duoilea căḑu urmând celluĭ lalt.

Din momentul acella, brickul fu spălat de mare ca un ponton.

Tot de uă dată vêntul încetă ca prin farmecŭ; tempesta era terminată, se putea spera.

Marcisa se aruncă în braciele juneluĭ.

— Cât aĭ fost de liniscit, ḑisse ea; este posibil să aibă cine-va ast-fel de sânge rece la patru-spre-ḑece anĭ.

— Este al duoḑecelea voiagiŭ ce facŭ, respunse ellŭ. „Este a opta mea tempestă şi am încercat douĕ naufragiurĭ.

„Dérră scumpă soră, scobóră în cabina dumitale, şi schimbăţĭ hainele.“

Ellŭ conduse la cabina eĭ şi se întórse pe punte.

Se dusse la căpitan.

Acesta îĭ strânse mâna în tăcere; pentru ca se pricepea de mult în affacerĭ de curagiŭ şi apreciase pe allŭ juneluĭ.

Amênduoĭ luară mĕsurile necesariĭ; dupĕ care, credênd că Marchisa îşĭ terminase toaleta, Paolo veni să ’ĭ aducă ceva de potolit fómea.

Ea îllŭ aştepta, frumosul eĭ pĕr udat înuota pe umerĭ, uă mantiliă de toaletă şerpuea pe corpul eĭ subţire şi armonios, un pantof cochet acoperea piciorul eĭ de ḑînă.

Ellŭ o vĕḑu aşa de frumósă, în cât fără voe, într’uă săritură se aflǎ în braciele sélle....

Iĭ seruta gâtul, mânile, braciele şi buḑele cu un foc sĕlbatec....

Fu uimită, în în fine voinţa ’ĭ reveni şi ea ’ĭ scăpă

Ellŭ remase înmărmurit în facia eĭ.

Acéstă atitudine îllŭ cumpătă.

Ea şeḑu şi ’l luă pe genunchiĭ sĕĭ.

— Ascultă-mă, caro mio! îĭ ḑisse ea.

„Tu mĕ voescĭ de metresă....

„Nu voĭ consimţi nicĭ uă dată.“

Uă lacrima mărgărita din genele juneluĭ; ea o sterse printr’uă sĕrutare.

— Nu voescŭ să fiŭ metresa ta, copile; va veni uă ḑi când voĭ fi socia ta.

„Crescĭ!

„Când veĭ avea mustăţĭ, eŭ voĭ fi âncă fórte jună; între noĭ differenţa câtor-va anĭ acum este enormă; maĭ târḑiŭ însă nicĭ că va resista.

„Şi jur de a nu fi de cât a ta!

»Astă-ḑĭ aşĭ roşi dacă aşĭ ceda.“

Ellŭ voi să vorbéscă.

Ea 'ĭ închise gura în modul cellŭ maĭ gracios din lume.

— Tacĭ! iĭ ḑisse ea.

„Nu veĭ potea nicĭ uă dată pleda causa ta maĭ bine de cum uă pledeḑŭ eŭ.

„Dérră promitemĭ că nu mĕ veĭ turmenta nicĭ uă dată.

„Cu preciul acesta, veĭ remâne pre lângă mine şi eŭ îţĭ voĭ fi uă soră, uă mamă, uă metresă chiar pentru mulţĭ, maĭ pentru toţĭ....

„Dacă din contra nu 'mĭ veĭ jura de a respecta convenţiunea nóstră, sunt fermă în decisiunile mele, voĭ fugi de tine....

Ellŭ cedă.

Ea 'l îmbrăcişă, şi ellŭ fugi pe puntea naveĭ legat, încântat şi furios de a fi acésta.

— N'aşĭ fi trebuit să promit! murmură ellŭ.

Spectacolul măreĭ îllŭ distra.

Ea era departe de a se linişti, cu tótă potolirea vêntuluĭ, ce bătea încă, de şi speranţa renăscea.

Dérră tot de uă dată, uă masă negră se ridică printre céţă în facia brickuluĭ.

Era ţermul!

Căpitanul simţi periculul, ordonă de a tăia frânghiile ancoreĭ; dérră nava sbură ca fulgerul şi în repeḑiciunea acésta se isbi de uă stâncă.

Un enorm abis de apă se deschise, partea de josŭ a naveĭ se umplu într'uă clipă. Căpitanul vĕḑênd bastimentul perdut, şi pământul aprópe, strigă să se arunce toţĭ în mare.

Nu era nicĭ un moment de perdut.

Vandramin alergă la Paolo, căutând şi strigândul.

Un matelot ĭĭ strigă:

— A sarit în apă.

Gigantele sări şi ellŭ atuncĭ.

Dérră Paolo era pe navă; şi imposibil pentru Vandramin de a se maĭ sui.

Ellŭ trebui să urmeḑe pe companioniĭ sĕĭ şi să înnóte spre ţerm.

Uă scenă dramatică se petrecea pe brick.

Paolo scoborîse în cabina Marchiseĭ; alergă la dênsa şi o aduse pe punte.

Deja tot echipagiul sărise în mare.

— Sarĭ! ḑisse Paolo. Nu este pericul mare; brêul Dumitale te va susţine.

Dérră Marchisa avu uă repulsiune neînvinsă pentru valurile ce urlaŭ în giurul eĭ, ea rugă pe Paolo să maĭ aştepte încă.

Acesta, debil pentru dênsa, calculă că va maĭ avea încă îndestul timp să adjungă ţermul, şi asceptă; dérră uraganul sguduia teribil brickul, un val maĭ mare de cât celle lalte illŭ ridică, illŭ desprinse şi illŭ făcu să plutéscă érră.

Din nefericire, se umpluse cu apă, brikul se întórse de căte-va orĭ împregiur, se lăsă pe uă parte şi se înnecă dênduse peste cap. Ambiĭ junĭ se aflaŭ apucaţĭ sub dênsul, eĭ fură rostogolițĭ sub acéstă masă.

Paolo apucă pe Marchisa de braciŭ ca să nu se desparta.

Prima mişcare a junelui fu de a căuta să se descurce de printe fringhiĭ şi sfărîmăturĭ; ellŭ nu reuşi de cât dupĕ sforțărĭ nespuse. Dupĕ uă jumĕtate de minut de afundare, se simţi liberat.

Dete înnotând unul din acelle lovirĭ de picior care facŭ pe afundătorĭ să esse pe suprafacià; simți că Ludjia imita esemplul sĕŭ.

Cu tóte sforţările lor întrunite, nu putură reuşi de a eşi d'asupra apeĭ, un vêrtegiŭ îĭ tîra.

In van reînoiră sforțările, curentul sub-marin, neresistibil, îĭ atrăgea, într'uă mişcare rotogólă spre unŭ abisŭ.

CAPITOLUL VII.

Vêrtegiul, pe mare, anunciă tot-d'a-una vre un abis misterios în care se aruncă valul, şi acesta maĭ cu sémă pe timp furtunos.

Paolo se simţi perdut.

Marchisa, maĭ neesperimentată, îşĭ perdea forţele într'uă luptă nesocotită.

Celle douĕ corpurĭ de om, învêrtinduse în fundul mărei, păreaŭ a danţa printre vegetaţia marină şi monstriĭ straniĭ cu care era populată. In timp de douĕ minute sub apă cine-va îşĭ conservă încă cunoştiinţa, acésta este destul pentru a suferi uă agonià terribilă.

Cine-va se simte legat de vorecurile lipiciòse*); încercă miĭ de atingerĭ aspre; lanieriĭ giganticĭ şi mulţime de alte alge te încurcă şi te ţin în locŭ în cât aĭ crede că eştĭ încolăcit de miĭ de şerpĭ.

---

*) Plante maritine. — Nota traducătoruluĭ.

Pe urmă miĭ de pescĭ care trecŭ şi vin; polipele care se lipescŭ de corp, şi alle căror ventuḑe te sug de viŭ; veḑĭ âncă, dérră pentru carnivoriĭ măreĭ escĭ deja mort; crabul enorm, crustacea immensă, toţĭ mâncătoriĭ de cadavre cautā a se prinde de tine; târăscŭ în urma vestmintelor telle ua cétă flămîndă, care pentru ca să încépă sfîşierea aştéptă ca să ţi se opréscă cadavrul de vre un ascuţişĭ de stâncă.

Auḑĭ d'asupra ta, sgomotul valurilor ce urméḑă a urla gemetele lor sinistre.

Urechile, în care 'ţĭ urlă deja sunetele lugubre alle ultimeĭ ore, priimescŭ sunete straniĭ, necunoscute, care 'ţĭ facŭ uă frică misteriósă; escĭ coprins de teróre şi de şi în fundul apeĭ dérră simţĭ uă sudóre îngheţată în umedul linţoliŭ allŭ valurilor.

Pe urmă, pucin câte pucin, te înnecĭ; simţĭ pe pept uă greutate neîncetat crescêndă devenind strivitóre; creḑĭ a îndura necalculabila greutate a măreĭ şi escĭ coprins de uă frică teribilă gândindute că acéstă greutate îţĭ apasă peptul.

In fine, te lupţĭ pentru ultima oră, uă febleţă extremă te coprinde; deschiḑĭ ochiĭ pentru a revedea apa şi uriciunile eĭ; dup'acésta le închiḑĭ pentru tot-d'a-una.

Aĭ âncă pentru câte-va momente, simţirĭ nedecise, dérră fără durerĭ; lupta între viuéţă şi mórte fiind finită, te bucurĭ de uă linisce stranie; după uă criḑă înfiorătóre simţĭ venindu ţĭ somnul morţeĭ cu deliciurĭ, şi adormĭ pentru eternitate într'un estas ce are uă încântare nespusă, de şi sensaţiunea este confusă.

Ast-fellŭ fură fasele agonieĭ cellor duoĭ naufragiaţi, elle sunt descrise de un om care a petrecut acest pericul şi a încercat tóte acestea....

Marchisa într'unul din aceste momente de agonie coprinsase pe Paolo cu ambele sélle bracie, şi trecură ast-fel prin tóte gradele de asphyxie.

Uă oră în urmă, ḑaceaŭ duoĕ corpurĭ în fundul uneĭ grotte.

Acéstă grottă era imensă; ea avea maĭ mult de uă sută metri înălţime, duoĕ sute de adîncime şi tot atêta lărgime.

Ea era întunecósă.

Marea bătea undele sélle la intrarea acesteĭ suterane, pe un strat de nisip subţire care se urca repede spre fundul eĭ. Din locul acesta, stêncĭ formaŭ bolte, şi ofereaŭ acea stranietate că sĕ reaplecaŭ în mare scăldânduse în óre-care adêncime; din acésta resulta că acéstă grottă era sub mare, în cellŭ maĭ riguros înţeles al cuvântuluĭ. Marea închidea eşirea de tóte părţile; pentru a găsi uă eşire, ar fi trebuit ca cine-va să se afunde sub stâncile care eraŭ încovăiate în apă şi să se urce pe suprafacia de cea laltă parte a acestuĭ haos de petrificaţiunĭ.

Nicĭ uă altă eşire.

Cu tóte acestea cine-va putea respira.

Aerul trebue să fie venit prin niscaĭ crăpăturĭ nevĕḑute; cât pentru puţina lumină ce strebătea în acéstă suterană, ea era ciuruită de cataractul ce o încingea cu uă barieră de apă.

Marchisa şi Paolo, întinşĭ pe nisip, fuseseră tîrîţĭ de un vêrtegiŭ ce se forma în timp de tempeste pre marginele grotteĭ; apa bătută pe suprafacià, coprindea atuncĭ tot acest spaţiŭ întins şi forma uă ducere şi uă venire necontenită, când suindă când scoborândă, care determina un curent sub-marin.

Abisurile celebre n'aŭ alte cause; acellea de la Caribda şi Scylla eraŭ ast-fel uă dinióră, pe când eraŭ periculóse.

S'aŭ propus dărêmărĭ, care aŭ umplut cavităţile alungând valurile măreĭ, şi aceste duouĕ abisurĭ aŭ încetat de a fi redutabile.

De uă oră, ceĭ duoĭ naufragiaţĭ se aflaŭ aci intinşĭ ca duoĕ cadavre; temperatura caldă a suteraneĭ îĭ încăl̦di puţin, şi reînsufleţeaŭ încetul cu încetul.

Marchisa fu prima care 'şĭ veni în simţurĭ.

Ea îşĭ ridică capul red̦imat pe cot şi privi în giurul eĭ....

Dete un ţipĕt de spaimă.

Tăcerea, singurătatea, întunerecul alburiŭ al acestuĭ locŭ straniŭ, stâncile intreţesute, suvenirele din mormênt (pentru că un înnecat a vĕd̦ut mórtea aşa de aprópe în cât revine din mormênt), totul în fine o înspăimênta.

Cu tóte acestea işĭ veni în simţirĭ puţin câte puţin; dérră nu 'şĭ înţelegea bine situaţiunea.

Paolo era neînsufleţit lângă dênsa; vĕd̦ênd aceasta nu se gândi de cêt la un lucru: să 'l scape.

Ea simţea în inimă uă tandreţă imensă pentru acest frumos blondin.

Iĭ dete îngrijirĭ inteligente care îllŭ rechemară la viuéţiă.

Ellŭ se sprijini assemenea şi priivi în giurul sĕŭ dérră nu fu coprins de teróre ca marchisa.

— Aşa dérră suntem scăpaţĭ? ḑisse ellŭ.„

— Creḑĭ? ḑisse ea.

— De timp ce respirăm şi ne aflăm pe uscat! ḑisse ellŭ.

— Dérră mi se pare că suntem ca îngropaţĭ în fundul unuĭ mormênt.

Paolo se ridică, şi, de şi prea slăbit, dete ocol grotteĭ a căreĭ formare extra-ordinare o înţellese; şi o explică şi marchiseĭ.

— Scumpa mea soră, ḑisse ellŭ, ne vom întrema puţin, pe urmă vom eşi d'aicĭ; ne vom da afund pe sub aceste stâncĭ, şi vom eşi la aer liber, ţermul nu póte fi departe; timpul este frumos acum, şi vom adjunge pămêntul înnotând puţin.

— De aĭ spus adevĕrul! respunse marchisa.

— Aide! prepară-te, îĭ ḑisse Paolo.

Marchisa arĕta óre-care şovăire; febleţa de femee reapărea, când fu vorba de a se confia măreĭ.

Paolo o încuragiă

— Să vedem, Luidjia, ḑisse ellŭ, uă femee ca D-ta nu trebue să fie aşa fricósă!

„Era să morĭ pentru că nu aĭ părăsit brickul la timp; nu reîncepe a slăbi acum, acésta ar fi de rĕŭ augur.

— Sunt gata.

— Vino, ḑisse Paolo.

Adjunseră la mal, se deteră a fund ţinêndu-se de mână, şi încercară de a trece pe sub stâncĭ; dérră era imposibil; trebuiaŭ să se dea a fund prea adâncŭ şi acésta printre diferite formaţiunĭ de stâncĭ pendinte sub apă, în cât Paolo şi marchisa eşiră d'asupra apeĭ; atingênd malul, forţele lor eraŭ de tot desecate

Paolo credea că va scăpa uşor de obstacolul format de stâncĭ; acestea aveaŭ încă uă adîncime de câte-va sute metri sub apă; a strebate prin afundare acéstă distanţă era d'asupra forţelor omenescĭ.

— Suntem închişĭ! fu primul cuvênt al juneluĭ.

Marchisa nu respunse, trista siguranţă ce 'şĭ dobândise o sdrobea.

— Te descuragieḑĭ, ḑisse Paolo, facĭ rĕŭ, scumpa mea Luidjia; póte vom afla vre uă eşire.

— Mĕ tem! respunse marchisa.

— Şi eŭ sper! ḑisse Paolo.

Incepu să caute prin suterană, sondând stâncile, şi încercând de a vedea vre uă crepătură; dérră nu putŭ afla nimicŭ.

Marchisa rĕmase uimită de curagiul companionuluĭ eĭ; de şi îşĭ depusase deja probele, ea se mira de liniştea spirituluĭ sĕŭ.

— Iţĭ veĭ perde puterile prin încercărĭ vane! îĭ ḑisse ea; suntem perduţĭ!

Paolo surîse.

— Cum! urmă marchisa, creḑĭ âncă de a eşi din acest mormênt în care am intrat morţĭ, şi unde nu am înviuiat de cât pentru ca să cădem într'uă agoniă nouĕ?

„Creḑĭ că vom maĭ eşi d'aicĭ?

— Da, ḑisse ellŭ.

— Nebunie!

— Mult maĭ nebună, scumpa mea marchisă, este juna femea care se descuragiaḑă aşa de curênd.

„Nu ne va fi fóme şi sete de cât în câte-va ore! trebue să profităm de timpul acesta.

„Se află póte douĕ stâncĭ rĕŭ înpreunate printre care vom putea trece ca să adjungem la lumină; drumul măreĭ ne este închis; cellŭ de pămênt însă nu.

„Aide, curagiŭ!

— Vorbescĭ ca cum am fi deja liberĭ, esclamă marchisa.

„Dérră ce om escĭ D-ta, de aĭ în fundul acestuĭ mormênt, assemenea speranţe?

— De când sunt născut, nu sciŭ de cât un lucru: sunt Gallŭ.

„Mĕ trag din acea rasă neînvinsă şi temută de celŭ maĭ mare comherant Alexandru allŭ Macedonieĭ, care nu cutedă să atace străbuniĭ meĭ; în anticitate devida acesteĭ naţiunĭ heroice era:

„A nu se teme de nimicŭ, de cât de cerŭ care póte cădea, şi décă cade, să 'l sprijine cu lanciele lor.

»Ce voescĭ? Fie-care urmédă după caracterul şi temperamentul sĕŭ; allŭ meŭ este de a lupta până in finit, fie finitu, orĭ-care ar fi.

„Resist proectelor órbe alle fatalităţeĭ; îmĭ bat jocŭ de întêmplarea neghióbă.

„Acesta este protestul meŭ contra fatalităţeĭ.

„Curagiŭ, Luidjia!

„Să fim bravĭ, scumpa mea; este mult maĭ frumos de a muri luptând, de cât de a privi uă lovire mortală, intins pe pămênt şi renunciênd la victoriă.

„Pămêntul ne opune uă barieră, să îngăurim pămêntul.

„Ultimul nostru gest fie uă încercare de liberare, cellŭ puţin nu vom avea a ne imputa ca am abandonat partida cu laşetate.“

La auḑul acestuĭ appellŭ nobil marchisa uită totŭ; se simţi transportată în uă assemenea admiraţiune în cât se aruncă în braciele companionuluĭ sĕŭ.

Dupĕ o strêngere frăţéscă făcură uă nouĕ încercare nenorocită ca şi cea din tâiŭ, nu reuşiră de a eşi în marea liberă.

Marchisa adjunsă érră la margine, simţi setea uscânduĭ gâtul; beură apă sărată.

Nu cuteḑa să vorbéscă companionuluĭ eĭ; dérră acesta care era assemenea însetat, ḑisse:

— Cellŭ puţin, dacă am avea apă!

„Trebue să ’ţĭ fie sete, Luidjia.

— Nu cuteḑam să ’ţĭ spun acésta, respunse Marchisa.

— Eattă începutul supliciuluĭ, ḑisse Paollo.

„Mĕ întorcŭ la idea mea de a sĕpa pămêntul.“

Şi inspectă stâncile, căutând de a afla vre uă crăpătură; dérră elle eraŭ ca turnate dintr’uă bucată.

Junele se întórse atuncĭ la Luidjia, îĭ întinse mâna cu întristare şi ’ĭ ḑisse:

— Trebue să ne resemnăm la mórte! Pétra este maĭ tare de cât unghiile nóstre; aşĭ fi voit să te cruţ de preocupările agonieĭ; dérră nu este nimicŭ, absolut nimicŭ de făcut.

Marchisa coprinse pe companionul eĭ cu uă privire plină de tandreţe infinită şi ’ĭ ḑisse:

— Voescŭ să ’ţĭ daŭ uă consolaţiune dulce: setea ne omóră de sigur, nu este aşa?

— Da

— Eĭ bine, vom avea cellŭ puţin uă oră de plăcere rĕspunse.

„Pe urmă ne vom sinucide.“

Ea îllŭ privi cu un surîs imposibil de descris, şi cădu în braciele sélle....

Esistă voluptăţĭ rafinate care dorescŭ amorurile straniĭ; sunt ânime blaḑate care caută plăcerile sub forme bizare; altele, ca uniĭ imperatorĭ aĭ Romeĭ antice, ce iubeaŭ orgiile sângeróse; suspinele de tandreţe îĭ desgusta, le trebuia strigătele furióse alle desperăriĭ şi lacrimele de durere.

In fine, óre-care fără a fi domnitoriĭ lumeĭ, nu aveaŭ passiunĭ maĭ puţin monstruóse, preferând d'asupra tutulor plăcerilor de a săruta cadavre.

Ast-fel este omul, ellŭ pórtă într'ênsul germele tutulor capriciurilor spirituluĭ şi alle simţuluĭ; nu este temperament care să facă excepţiune din acéstă lege.

Voinţa, educaţia, înăbuşescŭ aceste instincte rele; cu tóte acestea elle tot subsistă.

Rădăcinĭ adêncĭ, tapisate în adêncul animeĭ, elle cresc câte uă dată cu repeḑiciune înfiorătóre, şi chiar atuncĭ când cine-va nicĭ că ar bănui.

Nu există nature essenţialmente bune, nu sunt de cât nature alle căror cualităţĭ înving viciul.

Cu instrucţiune, educaţiune şi jandarmĭ, cine-va vine în adjutorul virtuţeĭ, şi, mulţumită acesteĭ contra greutăţĭ unite, se póte face ca cumpăna să se plece spre virtute.

Acésta este tot.

Ca să ne întórcem la amor, ellŭ imprumută câte uă dată impregiurărilor de care este ocolit unŭ caracterŭ straniŭ, când criminal, când simplu fantastic; cea ce se întêmplă asestor duoĭ naufragiaţĭ.

Nicĭ ea, nicĭ dênsul nu eraŭ din acei blaḑaţĭ care se uimescŭ de partea excentrică a uneĭ posiţiunĭ; şi cu tóte acestea eĭ aflară în mórtea care ’ĭ amenința un stimulante atêt de putinte, de neresistibil, în cât uitară periculul.

Bețĭ de mângâerĭ nebune, eĭ simțiră acelle bucuriĭ sĕlbatece care ard și omóră; să exaltară de periculul ce alergaŭ în cât nicĭ că se maĭ gândea la dênsul; petrecură ore lungĭ în delir și extas.

Avură, în adêncul acestuĭ mormêntŭ închisŭ asupra lor, deliciurĭ nespuse; visurile fumătorilor de hatșișŭ fură realitățĭ pertru eĭ, și când se deșteptară în fine, când se priivirâ gâfâindĭ, sdrobițĭ de acele bucuriĭ supra omenescĭ, schimbară gândirea acésta:

— Acum, putem muri!

Dérră mórtea nu vine când o chemĭ; când o ascepțĭ, este câte uă dată precedată de agonie, înainte mergătorul eĭ urîcios.

Setea, maĭ cumplită de cât până aci, îĭ turmenta pe amênduoĭ; înțeleseră că supliciul lor va începe, și ca cum ar fi voit să scape de dênsul, deciseră a se sinucide.

Ea illŭ priivi cu melancolie, gêndind la mórtea lor jună.

Ș’apoĭ ce supliciŭ înfiorător.

A se înneca!

Fu coprinsă de uă pietate maternă pentru dênsul.

— Veĭ avea tu forța de a sta sub apă până veĭ perde cunoștiința? illŭ întrebă ea.

— Da, rĕspunse ellŭ, ḑêmbind liniștit.

— Te cred, urmă ea cu mândrie, sfîșiindul încă cu priivirea.

„Tu aĭ uă voință de fer.

„Eŭ sunt maĭ fricósă

„Voescŭ sĕ mĕ legĭ, ca să nu fug de mórte; pe urmă mĕ veĭ lua în braciele télle, şi mĕ veĭ trage în fundul mărei.

„Vom muri împreună, într'uă ultimă înbrăţişare.

— Bine, ḑisse ellŭ cu decisiunea sa liniştită.

Marchisa îllŭ privea cu admirare.

— Nu este emoţionat! işĭ ḑisse ea.

— Să 'ţĭ pipăĭ pulsul, facia 'ţĭ minte. Nu este possibil ca tu să nu fiĭ disperat de a părăsi viuéţia la etatea ta.

Işĭ puse urechea pe sênul sĕŭ, şi ascultă bătăile inimeĭ sélle; ea avea pulsaţiunile lente şi regulate alle omuluĭ nepăsător de orĭ ce pericul.

— Aide, ḑisse ea, mer prea fericită; dacă m'am dat, m'am dat cellŭ puţin unuĭ eroŭ!

„Idealul amoruluĭ meŭ saŭ realiḑat.

„Şi tu, nu regreţĭ tu nimicŭ?

— Nimicŭ, ḑisse ellŭ.

„Cred chiar că este maĭ bine a muri de cât trăi.

„Din prima bătae de aripa am atins cu tine culmea radiósă a pasiuneĭ; nu ne-am putea avênta maĭ departe.

„Nu am afla nicĭ uă dată ore asemĕnate cu acelle ce trecură.

— O! ḑisse ea, dacă salvarea s'ar ivi, îţĭ jur că 'ţĭ aşĭ da mângâerĭ maĭ puţine arḑînde póte, dérră maĭ dulcĭ.

— Să nu ne maĭ gândim la acésta, ḑisse ellŭ.

Şi, rupând batista sa, făcu un laţŭ, legând mânile juneĭ femeĭ, care deveni palidă, dérră nu ḑisse nimicŭ.

— Acum, ḑisse ellŭ, uă ultimă sĕrutare.

Schimbară acest adio suprem; pe urmă o coprinse repede și o têrî spre marginea mărei; să prepara de a se repeḑi în apă, când simţi pe frunte contactul rece allŭ unei picăturĭ de apă; se opri și ridică capul.

— Ce 'ţĭ este? întrebă marchisa.

— Nimicŭ, ḑisse ellŭ.

Ellŭ făcu un pas în apă; dérră ea repetă:

— Ce 'ţĭ este?

„Voescŭ să sciŭ.

— Eĭ bine, ḑisse ellŭ ḑêmbind, credém că era posibil de a muri fără a avea sete; dérră la ce ar folosi beutul?

„Ellŭ nu ne ar cruţa de fóme."

Marchisa simţi un atacŭ de slăbiciune; mórtea o înspăimânta.

— Așĭ fi fericită de a 'mĭ răcori gâtulŭ aprinsŭ, ḑisse ea.

— Fie.

Și se întórse la margine.

— Unde veĭ găsi acéstă apă? întrebă ea.

— Aicĭ! ḑisse ellŭ.

Si arĕtă vêrful stêncilor.

— Stàncile, ḑisse ellŭ, strecóre prin crepăturile lor, plóia care cade în picăturĭ până la noĭ.

— Acésta va dura mult

— Ascéptă! ḑisse ellŭ.

Si urmă:

— Dérră de seculĭ, aceste picăturĭ căḑând pe nisip, trebue să 'l fie udat până la uă adâncime óre-care; săpând, vom găsi apă, dacă sub nisip se va afla vre un strat solid.

— Adevĕrat! ḑisse ea, aşĭ fi prea veselă dacă aĭ fi ghicit!

Sermana femee!

Ea îllŭ iubea, şi uă oră căscigată îĭ părea un secul.

Ellŭ se puse pe lucru.

La adêncime de un metru apa apăru; ellŭ lăssă sĕ se umple gaura făcută; dupĕ care bĕură cu nasaţiŭ.

Ea simţi în urmă uă încântare copilărescă de a se arunca în braciele sélle.

— O! ḑisse ea, ce frumos este de a iubi!

„Dacă am putea trăi!“

Ellŭ fu mişcat de acéstă esclamare.

— Să maĭ încercăm, ḑisse ellŭ.

„Am voit să trecŭ în centrul stêncilor; la drépta saŭ la stênga vor fi póte maĭ subţirĭ.

„Lassĕ-mă să ’ĭ sondeḑŭ.»

Făcu proba acésta şi se întórse în dată.

— Imposibil de a trece, nu este aşa! ḑisse ea.

— Da.

„Cu tóte acestea vom trăi în acéstă suterană....

— Si cum?

— Brickul sĕ află aci! ḑisse ellŭ arĕtând un punct sub stâncĭ.

— O! Dumneḑeul meŭ! strigă ea, căḑând în genunchĭ.

— Aide, Luidjia, ḑisse ellŭ ridicanduse, linisteştete.

„Nu este timpul slăbiciuneĭ ci acella al bărbăţieĭ, iubita mea.

»Trebue să ’mĭ daĭ adjutor!

— Da, strigă ea, îţĭ voĭ da adjutor din tot sufletul meŭ.

„Ce fericiţĭ o să fim singurĭ aicĭ!

— Eştĭ maĭ copilă de cât mine! ḑisse ellŭ.

Pe urmă, îĭ ḑisse:

— Eattă ce s'a întêmplat:

„Nava a tost târîtă sub apă şi atrasă ca şi noĭ de vêrtejiŭ.

„Ea se află aci alăturĭ; o luasem drept o pétră mare.

„Conţine nutrimente care nu pot fi stricate; sărăturile şi pesmeţiĭ sunt înpachetate în butóe bine legate.

»Este vorba de a le scóte din fundul măreĭ, şi pentru acésta am trebuinţă de tine.

»Mĕ ducŭ să'mĭ procurŭ întâiŭ uă fringie; voĭ reveni cu dênsa, şi tu 'mĭ o veĭ lega de mijloc; veĭ ţine de un cap şi veĭ trage-o afară când veĭ vedea că o mişcŭ.

„Voĭ scóte câte ceva pe ce voĭ putea pune mâna.

— Dute! ḑisse ea, dute curând. Voĭ fi forte.

„Innainte să te înbrăţişeḑŭ!“

Si ea 'ĭ sări de gât; pe urmă îllŭ împinse până la mare ḑicênduĭ:

— Grăbeşte!

„Mĕ grăbescŭ de a avea câte-va ḑille de amor assigurate.»

Ellŭ dispăru şi se întórse cu uă frînghie pe care puse să 'ĭ o lege de mijlocŭ; pe urmă, dupĕ ce o sarută, se duse spre navă.

Trecură douĕ minute, în nrma cărora simţi uă mişcare; ea îllŭ trasse, şi ellŭ reapăru ne scoţênd nimic.

Era obosit.

— Tóte sunt închise, ḑisse ellŭ; n'am reuşit de cêt a deschide uă fnréstră; dérră de astă dată voĭ putea intra.

Ea îllŭ încuragiă prin mângâerĭ, îllŭ invită să 'şĭ tragă bine sufletul, pe urmă se afundă din noŭ.

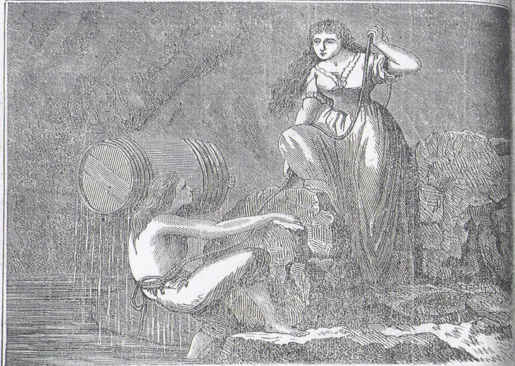

De astă dată avu succesŭ; se întórse cu un butoiŭ plin cu pesmeţĭ, pe care 'l rostogoli pe nisip.

— Acum ne trebue un topor ca să desfacem acest butoiŭ; pe urmă voĭ face uă cină completă; am descoperit un alt butoiŭ care trebue să conţină şuncă afumată, şi 'l voĭ scóte acum.

Ellŭ reuşi şi maĭ mult, scóse şi un sacŭ de nucĭ; éttă şi prisos pe lêngă necesariŭ.

Se maĭ întórse la brick, aduse şi un topor cu care desfundă butóele.

Nutrimentele nu eraŭ udate.

Marchisa puse masa, adecă sparse pesmetul cu muchia, şi tăie şunca cu toporul aşeḑândule pe fundul unuĭ butoiŭ; cinară cu un appetit călugărescŭ şi uă veselie invidiată chiar de boemienĭ.

Iată ne, ḑisse Paollo, în posiţiunea luĭ Robinson, însă sub apă.

— Eŭ sunt venerĭ allŭ tĕŭ; ḑisse ea îmbrăţişândul.

— Frumos Venerĭ! rĕspunse ellŭ.

»Destinul nostru ar fi suportabil aicĭ, avem casa făcută gata, acéstă suterană este un adĕpost solid contra furtuneĭ.

— Nu vom avea a ne teme de selbatecĭ ca Robinson! ḑisse marchisa.

Se amuḑară ast-fel uă oră; douĕ-ḑecĭ de sĕrutărĭ întrerupeaŭ rîsetele lor!

Stranie putere amorul, care poleeşte tóte prin reflectul sĕŭ transformĕnd uă închisóre într'un paradis.

Paolo lĕssă să trécă cât-va timp, pe urmă ḑisse marchiseĭ:

— Acum trebue să găsescŭ plapome de culcatŭ, unelte de lucru, şi blănĭ pentru focŭ.

— Cu ce veĭ aprinde focul? întrebă marchisa.

— Cu amnar şi cremene care le am în pantaloniĭ ce 'ĭ am avut pe mine; caută în buḑunare şi le veĭ găsi.

„Iasca trebue să se fie uscat.“

Se afundă din noŭ de maĭ multe orĭ aducênd sumă de obiecte.

Intêiŭ unelte, pe urmă vin şi rom, ce se afla în butóie.

Pe urmă plapome şi blănĭ.

Cu blăniile voi să facă un pat, cu plapomele voea să 'l acopere.

Un pat! ce obiect încântător pentru duoĭ înamoraţĭ!

Eĭ simţiră ca uă pereche de păsărele, fericirea de a 'şĭ construi cuibul lor.

Ea rîdea dânduĭ adjutor; mĕsura lungimea şi lăţimea patuluĭ, nu 'l voia prea larg; nicĭ ellŭ nicĭ ea nu 'şĭ maĭ amintea că eraŭ prisonierĭ.

Paolo maĭ fâcu nenumĕrate voiage la brick, aducênd praf de puşcă şi uă mulţime de obiecte; avea vin; găsise şi cutia cu piper în care apa nu intrase.

Marchisa îllŭ vĕḑu făcênd pe bucătarul; ea nu cunoscea arta cea mare a luĭ Carême.

Invĕţă della dênsul.

Mâncarea reuşi minunat; eraŭ încântaţĭ de munca lorŭ, şi cinară cu mare veselie.

Convorbiră în timp de douĕ ore; pe urmă veni nóptea; crepusculul era uă oră de încântare pentru eĭ; lumina perea pe nesimţite, şi eĭ priveaŭ acellŭ micŭ culcuşiŭ unde vor dormi împreună.

Dérră ellŭ îşĭ aduse aminte că patul era tare, şi voi să se întórcă la navă ca să scótă uă saltea din cabina căpitanuluĭ.

— Ce neghiob am fost murmură ellŭ, de am uitat salteaoa, dérră este uă oră de când am mâncat; nimic nu mĕ reţine de a o aduce.

Ellŭ se afundă.

Timpul trecea, şi ellŭ nu trăgea frânghia conformŭ înţelegereĭ lorŭ.

Ea se nelinişti, temênd uă înnecare.

Voi să tragă frînghia, ea resista; incerca din nuoŭ, însă în van.

Uă forţă neînvinsă reţinea frînghia.

Paolo era perdut....

In câte-va secunde miĭ de ideĭ se isbeaŭ în capul femeĭ; se gândi la tóte causele care să fie putut produce acéstă catastrofă. Câte imaginaţiunĭ nu se succedă într'un moment, când facultăţile sunt întăritate! I se păru că 'l vede în agonie, mort, luptânduse sub apă, pe urmă espirând ultima suflare.

Presupuse că a fost lovit de vre un drug de fer; că s'a înpedecat; că frînghia s'a înnodatŭ de vre unŭ lemn, saŭ că vre un peşte mare l'a înghiţit.

Miĭ de alte presupunerĭ se formară încă într'uă clipă în mintea eĭ.

Pe urmă, rătăcită, luă uă decisiune supremă: voi să 'ĭ vie în adjutor saŭ să móră cu dênsul.

Se aruncă in apă şi dete de brick.

Amorul îĭ dete forţă şi curagiŭ; ea urmă frînghieĭ.

Maĭ întêĭ trecu pe puntea naveĭ, pe urmă trecu printr'uă feréstră, tot urmând frînghia conductóre; în fine sosi în camera mateloţilor.

Pipăind, vĕdu că frînghia era înţăpenită între uşa care se afla închisă; împinse dérră nu putu să o deschidă.

Inţelesse că Paolo era închis acolo.

Neapărat că uşa se închisase în urma sa.

Inţelesse şi de ce nu l'a putut trage afară.

Impinse, împinse cât putu; ellŭ era acolo murind... Obstacolul resista; forţele o amagiră; dérră ea nu se gândea de a scăpa de pericul; ci decise să móră lângă Paolo, şi remase sub apă.

Treĭ minute în urmă, ţinea încă frînghia cu mânile eĭ încleştate; dérră perduse cunoştlinţa.

Murea; era póte deja mórtă.